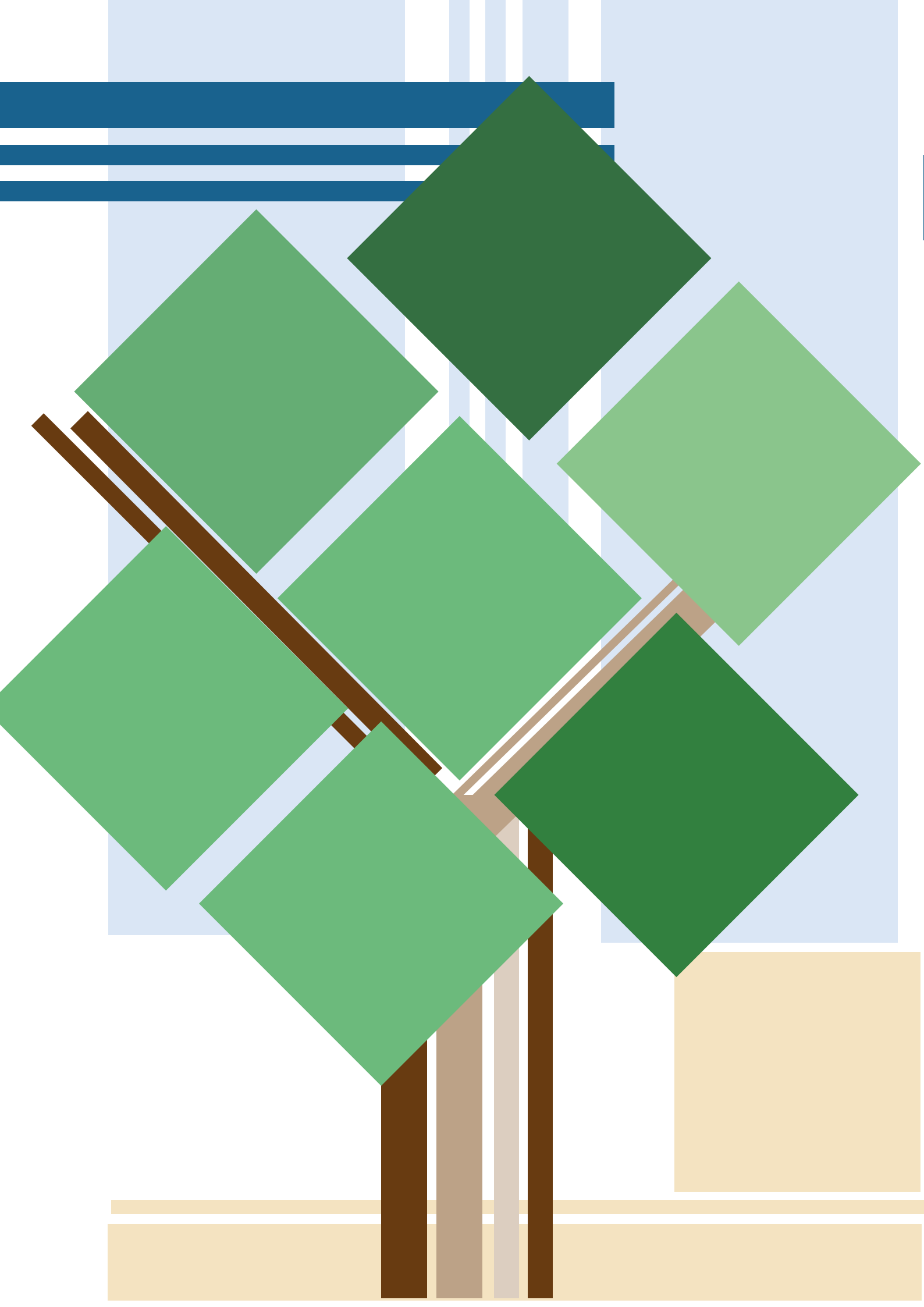

L'arbre de les llengües

Revista Nº 2 - Junio 2015

Spirit Alive Blanco
Diseño fotográfico

Revista de la Escuela Oficial de Idiomas de Sagunto
Número 2 - Junio 2015

Avenida Fausto Caruana S/N
46500 Sagunto (Valencia)
email: 46020558@edu.gva.es

Tf: 962617835
ISSN: 2340-2598

WEB:

<http://eosisagunt.edu.gva.es>
<http://mestreacasa.gva.es/web/eosisagunt>

Han colaborado en este número:

Dirección y Coordinación:
Esther Álvarez Rico

Edición Maquetación Y Diseños:
Rafa Valverde Reguera

Diseño de Portada:
Toni Blanco

 Spirit Alive Blanco

FOTOGRAFÍAS, IMÁGENES Y TEXTOS:
Aportados por miembros de la comunidad
educativa de la EOI Sagunto

ATENCIÓN
La revista 'L'arbre de les llengües' no comparte
necesariamente las opiniones vertidas por los
colaboradores en sus artículos.

ditorial

Por fin hemos conseguido lanzar el segundo número de la revista de la Escuela Oficial de Idiomas de Sagunto: *L'arbre de les llengües*, con un espíritu de colaboración entre todos los que formamos parte de esta escuela.

Os ofrecemos una recopilación de las aportaciones que hemos recibido procedentes de distintos miembros de la comunidad educativa, lo cual le da una gran variedad tanto de estilos como de contenidos.

Disfrutaremos de la experiencia personal de algunos alumnos en su aprendizaje de un idioma, su visión particular sobre la poesía, su contacto con la ONG DU.SO (dulces sonrisas sin fronteras), aprenderemos a apreciar la diversidad de alumnos con la que contamos, descubriremos información científica sobre la posibilidad de vida en Marte, nos adentraremos en una casa especial, tendremos que resolver un asesinato, saborearemos una deliciosa receta y encontraremos una sección de pasatiempos.

También daremos un repaso a algunas de las actividades culturales que se han llevado a cabo durante el curso.

Quisiera agradecer el esfuerzo mostrado por alumnos y profesores que han hecho posible que esta revista vea la luz una vez más.

Esperando que disfrutéis de la lectura os animamos a que el próximo curso contribuyáis a seguir adelante con nuestra revista.

¡Hasta entonces!

Esther Álvarez Rico
Vicedirectora

Colaboraciones

2

pág			pág
04	Langues d'étude	Un tros de cel	20
05	Al meu pare	Presentación	20
06	Una casa especial	Entrevista	21
08	Poemas	Noticias	24
14	L'Estrella de Noel	Attività culturali	27
15	Conte de la papallona	Oktoberfest in Calpe	29
16	Il eu de la vie en Mars?	La giornata del libro	30
17	Christmas activities	La mar de textos	32
18	Movie marathon	Baseball a Valencia	34

3

Sobre la ONG DU.SO

pág	
36	Experiencia de la mano de estudiantes y voluntarios con la ONG DU.SO

Varios idiomas

Actividades del centro

4

pág	
50	Día del libro
52	Mercadillo del libro
53	Cesta de Navidad
54	Microrrelatos
	2015
	2014

5

Pasatiempos

pág	
62	Qui és l'assassí ?
64	Lógica
66	Mots Croisés
67	Wordsearch

6

Y de postre...	pág
	68

Fotos collage

7

pág
69

1 LANGUES D'ÉTUDE

Je suis une étudiante de cette école, et je voudrais partager avec vous mon expérience personnelle dans cette maison.

Un jour, il y a quatre ans, j'ai eu l'idée de commencer des études d'anglais, parce que j'étais sans travail et j'avais le temps. À ce moment cela m'a semblé être une bonne idée... Ce n'est pas si facile ; 4 ans et plusieurs enseignants plus tard, (qui on travaillé dur pour moi), ont montré mon échec : je sus ici a nouveau... pour apprendre LE FRANÇAIS !

3

En effet mes amies, j'ai toujours fait du Français ; il y a 43 ans dans les écoles publiques on n'étudiait l'anglais, -Franco ne permettait pas une telle ouverture-, et grâce à cela, Dieu merci, nous avons pu apprendre les rudiments de cette belle, douce et voisine langue française.

En signe de gratitude à mes enseignantes d'anglais : Silvia, Esther, Inma et Maite

Amparo Cuenca Rubio

Le premier cours d'anglais était très facile: de nombreuses chansons, du travail de groupe, beaucoup hi,hi,ha,ha, et une professeure super gentille, qui nous a poussés presque tous à réussir la première année. Mais alors, mon cerveau, vieilli et durci n'a pas pu surmonter la deuxième année... peut être parce que j'avais toujours fait du Français ???

Fotografía : Spirit Alive Blanco

AL MEU PARE

Jo sempre havia volgut tindre una bicicleta, però sempre que la demanava als Reis Mags, per Nadal, mai me la hi portaven. Així que, si volia pedalejar una estona amb els meus amics, havia de llogar-ne una per vint-i-cinc o cinquanta cèntims.

Al Nadal de l'any 1949 al meu poble nevava, i encara que feia un fred que pelava jo sempre duia pantalons curts, això sí, amb bufanda, barret i guants. No obstant això, jo i els meus amics ens ho passàvem d'allò més bé fent boles de neu i fent-les rodolar costera avall. També cantàvem nades anant casa per casa amb les nostres panderetes i simbombes i rebíem de la gent estrenes de nous, ametles i alguns diners.

Molta gent per Nadal posava a l'entradeta de la casa i prop del pou un Betlem, però a casa meva els meus pares no estaven per gastar diners amb la decoració nadalenca, ja que amb prou feines mantenien sis fills.

Com tots els nens, aquell any jo havia demanat un regal als Reis Mags, una bicicleta. Així que, quan va arribar el 6 de gener vaig botar del llit i vaig baixar l'escala corrents, i vaig trobar-me una caixa embolicada amb paper. Quan la vaig obrir, va aparèixer davant meu una enorme trompeta. Això no era el que jo havia demanat !!! Així que, em vaig sentir molt trist i vaig començar a plorar, res no podia consolar-me, ja que els reis havien sigut molt injustos amb mi.

L'any següent jo tenia set anys i, com sempre, vaig demanar un altre cop una bicicleta als Reis Mags. Així que, com tots els anys, el dia de Reis vaig botar del llit i vaig trobar-me amb una capsa embolicada amb un paper de regal de color roig i quan la vaig obrir, quina sort!!! Em vaig trobar, de nou, amb una trompeta. Ja deia jo que no la trobava enlloc! Aquell any tampoc no vaig tindre bicicleta.

Al Nadal de 1951 tampoc no vaig rebre la meua estimada bicicleta, però sí un tambor nou. La mare el que volia amb tot açò es que fóra músic i encara que vaig anar moltes vegades a aprendre música, sempre ho acabava deixant i és que a mi el que m'agradava de debò eren els esports.

Finalment, la bicicleta no va aplegar a la meua vida fins que no vaig tenir uns dèsset o díhuit anys. I no va ser la mare qui me la va comprar, sinó la meua germana Tere. Ara bé, no era nova, sinó de segona mà, encara que a mi em semblava preciosa amb el seu llustrós color roig.

Maria Pilar Moncho Pérez

Qualche mesi fa, il dipartimento di italiano della E.O.I. Sagunt, ha organizzato una escursione al teatro Romano di Sagunto. La guida turistica ci ha portato per le strade centenarie della città e verso le stesse porte del castello.

La gitta é stata proprio un successo, soprattutto quando abbiamo conosciuto Ximo e Cami.

Loro sono una bella copia, due artisti saguntini, anche se loro non vogliono essere chiamati così. Ci hanno ricevuto nella sua casa e ci hanno fatto conoscere tutti i dettagli sulla stessa.

L' hanno comprata trenta-cinque anni fa e hanno avuto bisogno di vent'anni per ricostruirla. Ma questa casa ha delle pietre romane. Ha una parete completamente di pietra romana, milenaria ed un arco ebraico di 6 metri, più o meno. Obviamente hanno rispettato queste cose completamente, non resta dire che loro sono bravi, l' hanno fatto tutto fra i due!

Ma come sono arrivati qua?
Ximo ha fatto il muratore dai 12 anni. Adesso, come sua moglie, é pensionato e vive la casa dei suoi sogni.
Cami invece, ha lavorato a Mercadona da giovane, ma la sua vera vocazione era fare la ceramista, e questo ha fatto poi e anche nella sua casa.
Loro vivono nella casa che hanno sognato insieme. Ma loro mai hanno cercato la fama, ma autorealizzazione.

"La gente ci ha chiamato matti, ma noi abbiamo fatto quello che abbiamo voluto con "casa nostra". Adesso possiamo riposare felici qui. Casa nostra é come un' altro figlio."

– Ximo.

"Noi stiamo veramente soddisfatti. Non é stato un sforzo, eravamo così felici ed ancora siamo a causa del nostro lavoro."

– Cami.

Loro non pensano che sua casa sua una opera di arte e neanche bellissima. Soltanto pensano che é comoda, speciale, e personale. Una casa adatta per la sua famiglia, una casa che potrebbe essere chiamata milenaria, ma anche moderna.

Texto: Marc Caballer Galcerá

Fotografías: Claudia Gómez Rivera

L' arco ebraico.

Queste focolare e la sua scultura preferita. Anche si possono leggere i suoi nomi lassú.

Liberté

Un mot dans un vers
qui donne vie à qui l'idéalise.
Donnez moi la lecture!
Donnez moi un futur!

Un homme qui sache comprendre
c'est un homme qui ait lu.
L'homme qui aille être
l'homme que demain nous déjà aurons vu.

Le mot attendant d'être entendu,
pour les hommes qui vient de connu
la force et le puissance
de choisir leur propre chance.

Il ne sont pas ceux qui adorent les dieux et les fous,
ni ceux qui ne contrôlent pas leur vie.
Je leur dis, «vous êtes les bienvenus»
À l'enfer de la liberté où il ne ya aucun risque.

Un mot dans un vers
qui donne vie à qui l'idéalise.
Donnez moi la lecture!
Donnez moi un futur!

Un homme qui sache comprendre
c'est un homme qui ait lu.
L'homme qui aille être
l'homme que demain nous déjà aurons vu.

Le mot attendant d'être entendu,
pour les hommes qui vient de connu
la force et le puissance
de choisir leur propre chance.

Il ne sont pas ceux qui adorent les dieux et les fous,
ni ceux qui ne contrôlent pas leur vie.
Je leur dis, «vous êtes les bienvenus»
À l'enfer de la liberté où il ne ya aucun risque.

Un mot dans un vers
qui donne vie à qui l'idéalise.
Donnez moi la lecture!
Donnez moi un futur!

Un homme qui sache comprendre
c'est un homme qui ait lu.
L'homme qui aille être
l'homme que demain nous déjà aurons vu.

Le mot attendant d'être entendu,
pour les hommes qui vient de connu
la force et le puissance
de choisir leur propre chance.

Il ne sont pas ceux qui adorent les dieux et les fous,
ni ceux qui ne contrôlent pas leur vie.
Je leur dis, «vous êtes les bienvenus»
À l'enfer de la liberté où il ne ya aucun risque.

Un mot dans un vers
qui donne vie à qui l'idéalise.
Donnez moi la lecture!
Donnez moi un futur!

Un homme qui sache comprendre
c'est un homme qui ait lu.
L'homme qui aille être
l'homme que demain nous déjà aurons vu.

Le mot attendant d'être entendu,
pour les hommes qui vient de connu
la force et le puissance
de choisir leur propre chance.

Il ne sont pas ceux qui adorent les dieux et les fous,
ni ceux qui ne contrôlent pas leur vie.
Je leur dis, «vous êtes les bienvenus»
À l'enfer de la liberté où il ne ya aucun risque.

As for personalities, we have them all:
The fun one, the laid-back, the “I-know-it-all”.
The one whose hand always goes up
And that who’d rather not say much.

The nosy, the good-looking and the tough guy,
The creative, the lazy, the "tell-me-why".
The chatterbox and also the quiet soul,
And even the giant with a heart of gold.

The hardworking person who'll listen to you
And is always eager to learn something new.
The student who needs this "B1-of-hell"
(let's hope he will get a pass in the end!!!)

The young girl who's hiding behind her hair
And the teenage boy dying to meet her...
The retired man who has worked a lot
And is happy to have the chance to talk.

The young mother who slept little last night
But still finds the time to nourish her mind.
The one who works shifts and is half asleep
Or didn't have time to sit down to eat.

*It's a small
bowl after all*

You'll find them in all sorts of combinations,
Also with people from different nations.
And you'll be amazed at how they get along
as they struggle to learn English all year long.

The shy and the joker sit together,
Let's hope they will stay good friends for ever!
The old and the young feel suddenly close
learning the difference between "these" and "those".

The qualities they bring make such a tasty dish,
There is not a single ingredient you might miss.
We teachers have to mix this salad in the bowl,
Which is, without any doubt, a challenging role!

As for the dressing, the formula is clear:
Lots of hard work, motivation and...alegríaaaa!!!!
A pinch of humour and another of respect
Will ensure the salad will always stay fresh.

As for you, veggies, this is your task:
Please, work hard and have fun in class!!!!..
We hope you feel in these salad bowls
As happy and relaxed as you do at home.

Chi non è stato poeta qualche volta nella sua vita? Chi non ha mai esercitato il nobile ufficio di scrittore-poeta? Essere poeta non è stato estraneo al genere umano. Quale allievo/-a non ha mai scritto in un angolo del libro della scuola o nella sua agenda dei pochi versi dedicati a un amore impossibile? Tutti siamo stati poeti in un attimo della nostra esistenza. Noi, i vecchi professori che andiamo già in pensione (al meno quelli della mia età) o i professori adulti di oggi con certezza anche nelle nostre rispettive adolescenze bollose ed eterree, come altri giovani che si iniziavano alla scrittura, lo facemmo come poeti con dei contenuti pieni di chincaglieria di ogni forma e una visione malinconica del mondo. Ed è che erano altri tempi sfavorevoli.

Mi è sempre piaciuta la poesia e ne ho letta molta: Lorca, Machado, Quevedo, Góngora, Gamoneda, Benedetti, Neruda, Espriu, Estellés, Verdaguer, Riba, Martí i Pol, Boudelaire, Pessoa, Verlaine, ecc, e sono stati compagni di lettura e di letto. Quando vado all'estero, cerco libri di nuovi poeti sconosciuti. Dodici anni fa scoprii in una libreria di libri vecchi a Toulouse, in Francia, un'eccellente antologia poetica: *La jeune poésie occitane*, dell'anno 1946, la quale portava scritto a stilografica una dedica di Bernard Lesfargues (uno dei compilatori) a un suo amico:

André Malfré, traduttore in occitano di molte opere. Tra le poesie ce ne erano tre scritte da catalani in perfetto catalano perché in quest'epoca alcuni linguisti pensavano ancora che il catalano era parte di una grande lingua comune, la lingua limosina, idea linguistica rifiutata alcuni anni prima. Leggendo queste poesie mi resi conto dell'importanza delle lingue che non avevano nazione, come per esempio la mia, e per ciò dovevo fare attenzione allo scopo di impedire la scomparsa. Dopo, cinque anni fa comprai a Roma una traduzione di Lorca in italiano: *Poesie d'amore*, anche se in questo caso si può dire quello di traduttore, traduttore. Le poesie suonano così:

Ed io che me la portai al fiume
credendo che fosse ragazza
invece aveva marito (...)

Verde che ti voglio verde.
Verde vento. Verdi rami.
La barca in mezzo al mare
e il caballo sulla montagna (...)

Nessuno comprendeva il profumo
dell'oscura magnolia del tuo ventre.
Nessuno sapeva che martoriavi
un colibrí d'amore fra i denti ...

La Carmen sta ballando
per le strade di Siviglia.
Ha bianchi i capelli
e brillanti le pupille

Bambine,
tirate le tende ! (...)

La luna gira nel cielo
sopra le terre senz'acqua
mentre l'estate semina
rumori di tigre e fiamma ...

Ricordo che quando ero un ragazzino di dieci anni, là per le terre di Lleida, avevo un professore, il quale era molto interessato a questa materia. Imparai molto con quel professore. Era un prete che aveva vissuto per più di trenta anni in Perù. Sempre ci raccontava delle belle storie, quando lui andava a cavallo per tutto il paese, quando il giovane italiano Bellotti faceva follie per la via e per la vita... Ci imbambolava con la sua parola e la sua sapienza. Per ciò dico ai miei amici che sono stati in Perù che non voglio andare lì perché la conosco benissimo: Cuzco, Pisco, Arequipa... sono città bellissime... nel mio pensiero poetico.

Tornando alla storia della vita, ricordo da piccolo anche un giorno che diedi un incartamento al citato professore di letteratura castigliana. Lui corresse con benintenzionada rabbia la mia coscienza poetica. Nella conversazione sulla correzione mi disse che i poemi non erano del tutto cattivi, ma un po' duri all'orecchio e mi raccomandò molta lettura e che cercassi di aprire le finestre del cuore perché entrasse una luce nella mia scrittura. Ricordo che un po' dispiaciuto presi i poemi, e con altri garzonzelli di bohemienne letteraria, ammucciai il mazzetto di carte e gli diedi fuoco. In realtà fu una liberazione. Da quel punto la mia visione della poesia e dei poeti cambiò in maniera radicale, perché una delle cose che imparai fu che avrei dovuto leggere di più, osservando la rima dei versi, dei versi liberi o bianchi... con il fine di tentare l'imitazione delle forme, i giochi che ci permette la lingua, ma soprattutto essere me stesso in quest'atto sublime di creazione solitaria e silenziosa... e perché, insomma, si scrive poesia, come per esempio, il gran poeta valenciano V.A. Estellés o il castigliano A. Gamoneda perché si è malato di lei e perché la poesia è il prodotto di una grande confabulazione tra la parola e il poeta, un atto magico e meraviglioso che esce in forma spontanea dall'interno di ognuno. Dopo viene la traspirazione, questo lavoro freddo e arduo sul poema, quel potare e aggiungere quello che ci manca, perché quasi sempre eccede molto e qualcosa manca.

Il poeta si nasce, l'oratore si diventa (anonimo)
Poeta nascitur, orator fit

Ribadisco che ho letto molta poesia e anche ne ho scritte alcune, fino al punto di avere guadagnato un pomposo "Certamen de poesia ciudad de Altura" negli anni ottanta che era assegnato con sessanta mila pesete dell'epoca.

Questo premio mi serviva per includere la certificazione della domanda di trasferimento, dove sempre mi concedevano un punto per "meriti letterari". Ho scritto alcune poesie dopo quell'esperienza di gloria effimera, e ne ho rifiutati altri. Alcuni dei miei amici mi hanno invitato a partecipare in pubblicazioni collettive, ma ho avuto sempre un po' di vergogna perché la poesia è anche, d'altra parte, la tua vita interiore, quello che tu pensi e che vuoi mantenere in segreto.

D'altra parte è un po' strano dal punto di vista della vox populi che un vecchio professore, andato già in pensione, oggi studente d'italiano, che è nato al Puerto de Sagunto dove si parla maggioritariamente castigliano, abbia il valenciano come lingua di espressione poetica; ma questa è la mia realtà, perché più di trenta anni fa volli fare un omaggio alla mia famiglia materna e decisi di scrivere da allora nella lingua che avevo poppato da bimbo e situarla al livello che credevo doveva stare.

Soltanto vorrei fare una piccola mostra di quattro poemi, di quello che ho lavorato negli ultimi anni, in questa maniera rendo omaggio alla mia lingua, alla lingua dei miei nonni che arrivarono nel 1906 da lontano, delle terre del sud: Ontinyent, La Font de la Figuera, Agullent... paesi che abitarono prima di trasferirsi qui, al Port de Sagunt.

LA BAMBINA DEL LEONARDO EXPRESS

Tan sols la vaig veure aquella tarda
durant el viatge amb el tren romà,
quan parlava amorosament amb el fidanzato.
La nimfa romana, autènticament sublim,
la giovane più bella que mai havia vist,
bionda com un espígol de blat,
la pell blanca com l'escuma
d'una ona de la platja di Anzio,
vora il lido delle Sirene.

T'escric en aquests moments, allunyat de tu,
i encara recorde els teus ulls blavencs,
o millor dit, d'un color que mai vaig saber definir;
vaig percebre el teu somriure
i la teua força de la natura
sense importar-me que fosses
com una nina de porcellana.

Per què romangueres en eixes terres?
Probablement mai més coincidirem
perquè tampoc no comprendries la meua pàtria
ni aquestes paraules que escric
en aquesta llarga nit d'hivern.

He somiat amb tu castament,
amb la teua carència,
sense veure repetit mai més
ni el teu cos, ni el teu rostre de mel,
tampoc les paraules en els pensaments,
i no hi veig ni el teu somrís, ni el teu cos esculpit
pels patges dels déus del Partenó,
els pares savis de Roma.
Per cert, encara recorde aquelles arracades
amb la lletra @ al bell mig d'un cercle
i el teu anell amb una pedra blava
que feia joc amb l'esguard.
Una lletra que potser volia dir Amor, Amant, Absència...
I va baixar a Muratella, sense dir ni un adéu.

Sagunt, febrer de 2013

Entre anyenques mansions caduques
Reposa un arc arabesc recolzat a una font
Per on passaren dessota nissagues
D'espectres humans
El carrer de l'arc dibuixa ombres trepitjades
En el vell empedrat quan cau rectilini
El perfecte raig de gresol
Avui l'arc encara roman orfe
Solitari
Vora la font
Del carrer de l'arc

Sagunt, 1996

VISIÓ D'UN ARC OGIVAL DEL BARRI JUEU

AL LLIBRE DE TILIL

Dius que no existeix l'oblit
Que els mots són d'aigua
I després ve el fang
I després la pedra i el vent
Que has obert la finestra
I el teu alè escampa l'aroma de sofre
Quan la por no tenia nom

Un llibre a les mans
Tal vegada
Cercant el carrer que un dia
Fou erm
I abans que desert
Fou selva

Sagunt, juny '95

texto y poemas
Josep Dionís Martínez

No comprenc les paraules buides d'aquesta terra
En desordre
Non comprenc el perquè em lleve a trenc de sospirs
Desconeguts
L'aire s'ha tornat greument tebi i palpita el vent
Miraculós d'aquest indret
He obert el finestral per oblidar-me
Que el temps se'n va lentament
D'aquesta estimada pàtria
I ningú no diu res de l'altre món
Per la conformitat d'un poble
Inapetent
sense memòria
Tot és paraula més buida que l'aire en silenci
Es disfressen els esdeveniments passats
En una postal angixosa
la dignitat d'un poble que els temps han esborrat
I no passa res
La gent pateix fam
Tanquen les fàbriques
I els obrers dòcils com els anyells
Abaixen el cap
Tot ho veig des de la talaia
De la tardor de la vida
Autoexiliat i decebut pels nou viarany
Que estan canviant el meu poble
Ens ofeguem entre tots
germans
Perquè plovisqueja lentament
I no comprenem que compartim
El pa i la sal
Potser una solució
l'esclafit de la raça
La desaparició
O la revolució
Punt

Sagunt, 17 de febrer 2013

AUTOEXILI SENSE PUNTUAR

L'ESTRELLA DE NOEL

Conta la gent més vella que el Nadal té el seu relat...
Tot va començar quan va caure del cel una bella fada que no
parava de brillar. Tota la gent del poble va eixir a veure-la i
d'ella es van enamorar.

Com que les seues ales no paraven de brillar, **Estrella** la van
anomenar.

Estrella no sabia parlar, però com més contenta estava les seues
ales encara brillaven més.

Tots tornaren a la seua llar i **Estrella** sola es va quedar i a la plaça
del poble a plorar va començar.

De sobte, un home a qui deien Noel a **Estrella** es va acostar.

-Hola bonica **Estrella**! M'acompanyes a portar tots aquests
regals?

Ella contenta es va posar i les seues ales tornaren a brillar.

Tots dos van començar una bella amistat.

Mentre ell deixava un regal ella

li il·luminava el pas.

Es per això que Noel mai no va sol
la nit de Nadal.

María Lina Rodríguez Guillén

1

- Hola!, jo sóc la Francesca i
fa uns minuts que he nascut.
Estava molt a gust dins de la
meua crisàlide, però les coses
bones sempre s'acaben i ara
hauré de viure la gran aventura
de la vida. Com que sóc una
papallona, no viuré gaire. Fins
i tot, estic decidida a gaudir
d'una vida plena i intensa.

LA CURTA VIDA D'UNA PAPALLONA

2 - M'he espantat molt quan s'ha trencat
el meu cau i, de sobte, he caigut en un
prat ple d'herba i flors, fins que m'he vist
reflectida en un llac i m'he adonat que
darrere meu n'hi havia moltes com jo.

3

- Em sembla que sóc molt bonica,
perquè n'hi ha un grapat voletejant
al meu voltant i no paren de presu-
mir i barallar-se per cridar la meua
atenció.

4

- Ja els he dit que no vull fer vols
nupcials amb ningú, que em deixen
en pau, que sóc molt joveneta i no
tinc temps ganes de tenir cura de
xiquets i caquetes.

Julia Mercedes Cano

5

-Quina sort, ser mascle!

6

- Uf! Volar és molt divertit, però et deixa
feta pols. Estic esgotada. Hauré de buscar
un lloc per a descansar.

- Ací estic d'allò més bé. Com em pesen
els ulls! No puc mantenir-los oberts! Demà
serà un dia molt millor. Segur que ho serà.
Francesca, calla! dorm d'una vegada! Espere
poder despertar-me demà. Per si de cas
només vull dir-vos:

CADERNERA, ROIG, JA ESTÀ EXPLICAT

Y A-T-IL EU DE LA VIE EN MARS ?

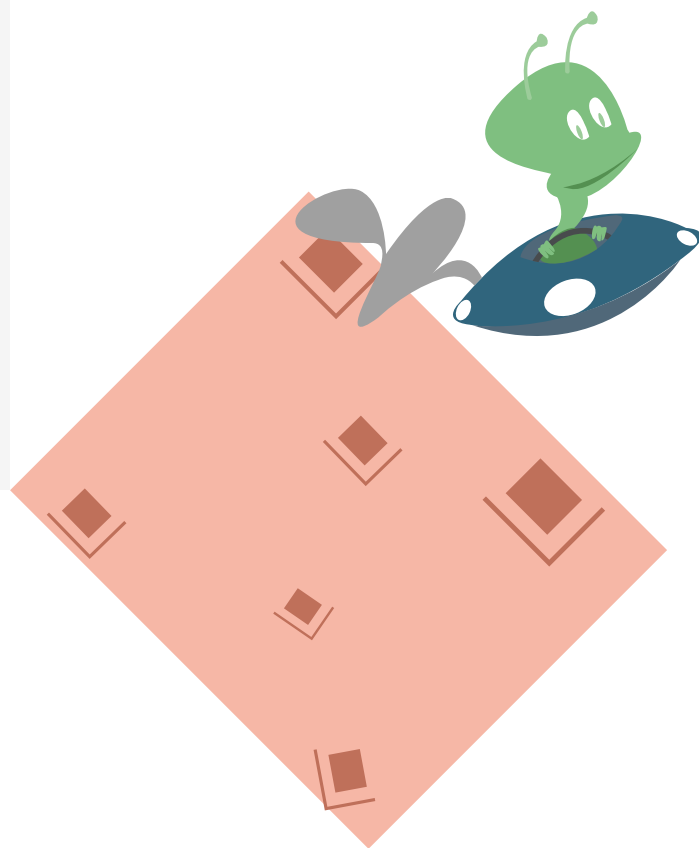
Quand on pense à la vie extra terrestre, on pense toujours aux petits hommes verts avec des antennes et des armes laser qui viennent sur notre planète pour nous conquérir. Nous n'avons qu'à regarder les films américains pour nous en convaincre !

Rien de tel.

Quand la NASA et les organisations scientifiques cherchaient la vie sur d'autres planètes, ils ne cherchaient pas de grandes villes ou des soucoupes volantes, mais de petits signaux qui peuvent démontrer l'existence d'un genre de vie quelconque. En étudiant les météorites, et, récemment, grâce à l'aide du projet Curiosity de la NASA, plusieurs scientifiques peuvent affirmer qu'il y a eu de la vie en Mars. Pas une vie très développée, mais de la vie, en fin de compte.

Néanmoins, pourquoi est-ce que nous sommes autant intéressés par Mars ?

En premier lieu, la surface de Mars est couverte par des canyons travaillés par l'eau que, maintenant, nous pouvons trouver gelée aux pôles. Cela prouve que, il y a longtemps, il y avait de l'eau liquide sur la planète, et la vie que nous connaissons en a besoin. C'est pour cela qu'on cherche de la vie sur Mars et non pas sur Pluton, par exemple.

Par ailleurs, l'étude d'un météorite provenant de Mars (le météorite ALH84001), trouvé dans l'Antarctique en 1984, avait démontré la possibilité de l'existence de vie sur la Planète Rouge. Il avait été trouvé dans ce météorite des restes qui pouvaient avoir été produits par des petites bactéries. À ce propos, il a eu des controverses sur cette étude, parce que le météorite avait été sur la surface de la Terre presque 13.000 ans avant, et il aurait pu être contaminé.

Mais, maintenant, quelques photographies faites par Curiosity montrent certaines structures sédimentaires qui ressemblent de façon frappante aux sédiments fossiles produits par l'activité microbienne qu'on peut trouver sur la Terre.

Cela dit, le débat est ouvert. Toutefois, la découverte de Curiosity a mis en relief la possibilité que la Terre ne soit pas l'unique planète qui héberge de la vie. Surtout si on pense que l'Univers, lui, il est si grand...

Beatriz Domínguez Villar

CHRISTMAS ACTIVITIES

CHRISTMAS MARKET

OUR TRADITIONAL CHRISTMAS
MARKET WILL BE HERE AGAIN THIS
YEAR FROM 10 to 18 DECEMBER

22
DECEMBER

KARAOKE
17:00
CLASSROOM 11

A TASTE OF
CHRISTMAS
11:00
CLASSROOM 12

A CHRISTMAS CAROL
19:00 CLASSROOM 16

CINEMA
THE LIFE OF BRIAN
IT'S A WONDERFUL LIFE
LOVE ACTUALLY

...

May this Christmas
season bring you
closer to all those that
you treasure in your
heart. Have a Merry
Christmas and a
Happy New year!

ENGLISH DEPARTMENT EOI SAGUNTO

22 DECEMBER

Set primarily in London, the story begins five weeks before Christmas and is played out in a weekly countdown until the holiday, followed by an epilogue that takes place one month later.

Classroom 16

Time 10:00

Monty Python's Life of Brian tells the story of Brian Cohen, a young Jewish man who is born on the same day as, and next door to, Jesus Christ and is subsequently mistaken for the Messiah.

Classroom 14
27

Time 12:00
18:45

It's a Wonderful Life is a 1946 film produced and directed by Frank Capra. The film stars James Stewart as George Bailey, a man who has given up his dreams in order to help others and whose imminent suicide on Christmas Eve brings about the intervention of his guardian angel, Clarence Odbody.

Classroom 16

Time 16:30

An animated retelling of Charles Dickens' classic novel about a Victorian-era miser taken on a journey of self-redemption, courtesy of several mysterious Christmas apparitions.

Classroom 15
11

Time 12:00
15:00

Broke and alone on New Year's Eve, Wilson just wants to spend the rest of a very bad year in bed. But, when his best friend convinces him to post a personal ad, he meets a woman bent on finding the right guy to be with at midnight.

Classroom 14
15
21

Time 10:00
15:00
18:45

A man needing money agrees to impersonate a nonexistent person who said he'd be committing suicide as a protest, and a political movement begins.

Classroom 21

Time 16:00

UN TROS DE CEL

Isabel-Clara Simó

Infantesa

El dia que em va canviar la vida a Hong Kong
Era com si la mare i el pare s'avergonyissin d'haver-me tingut
El moment més emocionant del dia: anar a escola!
Volia ser com els meus germans: una persona que va a escola i que parla anglès!

Amb la iaia Wong

Vaig dormir feliç, perquè havia descobert que sabia pensar per mi sola.
Aprendràs l'ofici més bonic de tota la Xina i un dels més nobles i cobejats del món: fer cal·ligrafia i dibuixos sobre ceràmica
Aviat vam passar a fer uns dibuixos que semblaven ales de paó real. Era molt més emocionant que anar al carrer a jugar.

IRENE SALCEDO

SUSANA DOMÉNECH

LAURA FERRI

De nou amb els pares

Ara, sense l'àvia, tornaven a ser els meus propietaris
A mi no em van arrabassar ni les sabates ni la roba
Els meus pares m'acabaven de vendre, i no era com a secretària ni com a minyona
Els vaig odiar molt

Prostitució

Aquell odi se'm va travessar a la gola i es va fer un odi gros, a punt d'explotar
Si vas vestida d'una determinada manera es pensen que tu ets d'aquesta manera. Si vas de puta, tothom et tracta com a tal.
Érem animals, no persones. Els meus pares m'havien venut, i ells sabien què m'esperava.
Jo no sóc de ningú

Amb Llorenç

Era el meu explotador, el meu proxenet.
I també el meu protector.
Recordo el principi amb Llorenç, que vaig començar a veure un trosset de cel
Ha sigut bo amb mi, però a canvi del meu cos. A mi no m'estima ningú.
He de fer una cosa, molt important. Per fer-la he d'anar a Hong Kong.

Revenja

Aquests podrits, aquests malvats que venen a una filla de vuit anys, ara envermelliran de vergonya.
El moment de la revenja havia arribat.
No sóc en absolut un bon esperit. Però vull que tinguis pau.
Estaré molt sola però és això el que vull: a mi, no em tornarà a fer mal ningú.

ENTREVISTA A WING

Hola amics i amigues, benvinguts una setmana més al programa “La nostra llengua escrita”, on cada setmana ens acostem al món de la nostra literatura, de la mà d'escriptores i personatges valencians.

Hui escoltarem l'esborronadora història de la protagonista del llibre “un tros de cel” de l'autora Isabel-Clara Simó, una de les més reconegudes i defensores escriptores de la nostra llengua.

La història d'aquest personatge anomenat Wing o Ariadna, per a la gent que la coneix a Espanya, és un relat de superació constant i lluita per a fer-se valdre en un món tancat per a les dones.

Primerament, com preferixes que et diga, Wing o Ariadna?

Com preferisques, els dos noms són part de mi i em sent còmoda respondent a qualsevol d'ells.

Doncs, benvinguda Wing, estem molt emocionats de tindre't per fi amb nosaltres, després de conèixer la teua història i de l'èxit del llibre. Gràcies a vosaltres per haver-me convidat a venir.

Com et trobes després de la publicació del llibre? Esperaves aquest repercussió?

La veritat és que no. Ha sigut tota una sorpresa per a mi l'èxit del llibre i estic veritablement emocionada per l'acolliment de tot el món.

Com va decidir l'escriptora contar la teua història?

Vaig conèixer Isabel en una xarrada sobre llengües xineses, vam establir una bona relació i un dia em va proposar explicar la meua història en un dels seus llibres. Jo en un principi no vaig voler ni pensar m'ho, però amb el temps em vaig plantejar que la meua història podria servir com a denúncia social de la realitat que es viu en el meu país d'origen i que és silenciada per la resta.

Per a posar en situació a la gent que no haja pogut llegir encara el llibre, si et pareix bé, pots explicar-nos amb què es trobaran quan descobriquen la teua història?

Es trobaran amb una xiqueta indefensa que viu en una barriada molt pobra a la Xina, i que és venuda a uns estrangers per a exercir la prostitució a Espanya, concretament a València, durant tota la seua adolescència fins a complir divuit anys.

Laura Ferri
Irene Salcedo
Francesca Juan
Susana Doménech

Com dius, ens trobem amb una xiqueta indefensa a la Xina. Des de la teua experiència, com són valorades les filles al teu país d'origen?

Per la meua experiència les filles tan sols són un destorb, mentres que els fills són una gran il·lusió per als pares. Les filles són vexades i humiliades sense cap mirament i ningú ix en defensa d'elles.

Com recordes la teua infància?

Com ja dic al llibre, em costa tindre un bon record. No he rebut gens d'afecte dels meus pares i germans. Per a ells no era una persona, em tractaven com un animal i no tenia drets. Anava tota bruta, sense sabates, dormia en el sòl i em feia les meues necessitats damunt. Treballava des de molt xicoteta i no vaig anar mai a escola, tot el contrari que els meus germans majors.

No obstant això, en la teua vida va aparèixer la senyora Wong com un raig d'esperança. Què va suposar per a tu?

Ho definixes molt bé. Em va aportar moltes coses bones i desconegudes fins a eixe moment per a mi. Em va ensenyar tota mena de coneixements de cultura bàsica i sempre amb afecte i respecte.

Un dels episodis més esborronadors amb què ens trobem en el llibre és el viatge que feres amb altres xiquetes venudes per a exercir la prostitució. Has pogut superar aquells records?

Encara em costa molt parlar de tot allò, però finalment ja puc fer-ho gràcies a persones que tinc al meu voltant i que són una gran ajuda per a superar aquells records.

En les teues paraules trobem un canvi notori de pensament respecte al final que trobem al llibre, on decidixes trencar amb tot i oblidar-te del teu passat. Penses que ja estàs preparada per a obrir-te a la gent?

He tingut un canvi radical en la meua actitud, gràcies a les mans dels professionals de què estic rodejada. M'han ensenyat que és millor compartir amb la gent i rebre l'afecte dels altres. M'han fet veure que estava equivocada amb la meua idea d'estar sola.

Com definiries la prostitució des de la teua perspectiva?

Considere que és molt difícil eradicar la prostitució, però podem lluitar per a millorar les condicions de les dones que lliurement exercixen este ofici, per la qual cosa seria recomanable la seua regularització i donar-los, per tant, la seguretat que actualment no existix per a este col·lectiu.

Quins records tens del anys al llarg dels quals has exercit la prostitució?

Tinc records de qualsevol tipus. En els primers anys no sabia de què anava tot. El pitjor va ser quan vaig haver de fer el carrer, perquè s'acostaven hòmens de qualsevol tipus i alguns d'ells amb la mà llarga, els quals et feien sentir menys que el fem. Tinc millor record de l'època en què vaig viure al xalet de Llorenç (aquest és un nom fictici per a guardar la seua privacitat), perquè em donava un percentatge dels guanys, seguretat i protecció, dins de la dura realitat d'una dona que exercix la prostitució.

Actualment et dediques a una tasca molt important per a la societat. Pots dir-nos breument de què es tracta?

En estos moments col·labore amb l'organització "metges sense fronteres" en la seua campanya destinada a millorar les condicions de vida de les prostitutes, minimitzant els possibles riscos sociosanitaris als quals estan exposades.

Gràcies, Wing, per donar-nos l'oportunitat d'entrevistar-te i tindre la primícia en este programa d'escoltar la teua història contada en primera persona. Ha sigut molt clarificador conèixer de primera mà la vida de les dones a la Xina i la prostitució que existix dins de la nostra comunitat.

De res, Anna. Gràcies a vosaltres per difondre el llibre d'Isabel-Claudia Simó i la meua història als telespectadors.

Fins prompte Wing; i vosaltres ja sabeu, tornem la setmana que ve amb noves històries contades en la nostra llengua. Fins divendres, amics.

Laura Giraldo
Lorena Giraldo

El proper dissabte 14 d'abril l'escriptora alcoiana Isabel-Clara Simó presentarà la seva darrera obra, 'Un tros de cel', a Alcover.

Una del migdia, a la Sala d'Actes de la Casa de Cultura 'Ca Cosme'.

Isabel-Clara Simó ha rebut el premi Jaume Fuster de literatura

- No és un treball de recerca sobre el món de la prostitució, ni un manual de classificació de les diverses classes de prostitutes o prostituts (xulos, proxenetes o macarres), ni un estudi sobre el treball sexual a València i el seu 'entourage'; és tracta d'una novel·la que arrenca pels carrers del voltant de València, Paterna, on hi ha una jove presonera del negoci del sexe, un dels negocis més lucratius del món, junt al de les drogues i les armes de la guerra

És una autora imparable, incansable, i també, insaciable.

Isabel-Clara Simó és una de les nostres escriptores en llengua catalana amb una trajectòria literària més sòlida. Al llarg d'una carrera literària intensa i ferma, ha obtingut èxit ben contundents de crítica i públic

L'obra és una de les apostes més importants per a l'editorial, s'han imprés 5.000 exemplars

- «Un tros de cel ens presenta la realitat, que és sòrdida, però on de vegades també hi ha esperança.
- És la història de Wing, una xinesa de Hong Kong (que, per cert, vol dir Port Perfumat) que va ser venuda de xiqueta a una xarxa de tracta de blanques i obligada a la prostitució. En fer els divuit anys, però, el proxeneta que la tutelava compleix la promesa que li va fer: la deixa lliure, amb papers d'identitat en regla i amb els diners que li pertocuen.

"Un tros de cel" denúncia el tràfic de persones i en concret el tràfic sexual de nenes a través de la mirada d'una jove xinesa.

- Isabel Clara Simó feia molt de temps que volia abordar en una novel·la qüestions referents als abusos sexuals a menors. Per fer-ho, segons ha comentat l'escriptora, només tenia dues vies; la pederàstia o bé el tràfic sexual de menors.

Potser, l'única contra és que Isabel-Clara Simó és massa tendra, tova, en el final.

- En qualsevol cas, és una obra que convida a la reflexió sobre un tema tan antic, però tan tabú com és la prostitució. L'ofici més vell, diuen.
- Perquè la realitat supera la més estúpida imaginació. I ací s'han posat ingredients d'imaginació, de bellesa, d'intel·ligència emocional i de lluita per eixir de la prostitució i construir-se una vida més digna

- Perquè no poden haver-hi proxenetes bons, perquè ha estat condemnada a viure esclava de per vida, aquest és el seu destí, encadenada, amorrada al sexe dels altres des de la infantesa fins a la mort.
- Però, a les novel·les i a la vida, sovint, les coses canvien. I com deia René Char, poeta francès, "Els qui vénen al món per a no canviar res no meréixen ni atenció ni paciència"

Isabel-Clara Simó, ha vingut al món a canviar moltes coses. I una d'elles és escriure una novel·la on ens fa somiar, que, a pesar de les pitjors de les circumstàncies, amb lluita i afanys, la vida pot tornar-se molt més digna. És la història de Wing. Un tros de cel enmig de l'infern.

Erik Gil Fuentes

ATTIVITÀ CULTURALI DIPARTIMENTO D'ITALIANO 24 Ottobre

Visita guidata al **Museo di Belle Arti Pio V**
Valencia, ore **10.00**, c/ San Pío V, 9,

Visita guidata per la **Sagunto antica**,
ore **17.00** palazzo del Comune.

ATTIVITÀ CULTURALI DIPARTIMENTO D'ITALIANO Mercoledì 12 Novembre

Visita guidata Castello di Sagunto
Ore 10.00 al Comune

Visita guidata Teatro Romano
Ore 12.00 al teatro

Think all grammar courses
are the same?

online
full assessment
videos
blended learning
mobile

Think again

MyGrammarLab

The three-level grammar series that teaches and practises grammar through a unique blend of...

Book + Online + Mobile

www.MyGrammarLab.com

ALWAYS LEARNING

PEARSON

CAMBRIDGE

PHRASALSTEIN

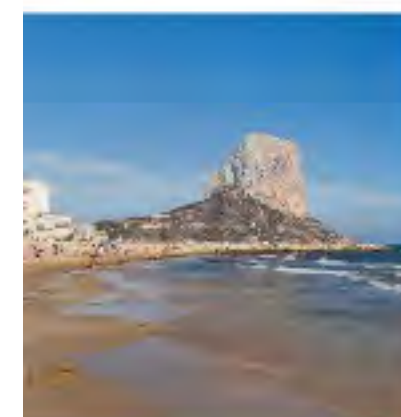
PHRASAL VERBS HORROR!

FREE APP!!

OVERCOME YOUR FEAR OF PHRASAL VERBS AND ENJOY LEARNING AND PRACTISING THEM WITH THIS TERRORIFIC APP.

AVAILABLE FOR TABLETS AND SMARTPHONES
IOS AND ANDROID

PUBLICIDAD
EVENTO

- Ida y vuelta en autocar
- Alojamiento en habitación doble en hotel **** con desayuno incluido
- Visita del Oktoberfest
- Visita cultural en alemán

Precio aproximado:

60 € por persona

Se permite 1 acompañante por cada alumno/a de alemán

Sólo alumnos y acompañantes mayores de edad

Contacta con: Ana
anapelliceredi@yahoo.com

LA GIORNATA DEL LIBRO

Il giovedì 12 Marzo la EOI Sagunt ha festeggiato la giornata del libro. Comunque, se festeggia più di un mese prima delle morte de Shakespeare e Cervantes (23 Aprile) perche in quelle settimane ci sono dei esami più importanti dell' anno.

Alla fine é stata una bella esposizione con diversi autore di libri e la consegna dei premi ai microrelati in tutte le lingue che se imparano a la scuola.

Facciamo un repaso di tutto quello che abbiamo vissuto tra le parete della nostra amata biblioteca:

Giovedì 12 Marzo

18:00:

Marc Caballer Galcerá ha fatto un' esposizione in cui ha presentato i suoi libri. Ha cominciato a parlare su l' autopublicazione ed a ringraziato le nuove tecnologie che hanno aperto le porte dei scrittore giovane come lui.

"Leggendo impari a capire agli altri. Scrivendo ti capisci a te stesso. Se capisci meglio a te stesso, puoi capire meglio ai altri, ed inversamente."

Poi ha parlato del suo primo romanzo. "Caricias y Leones." Pubblicato in Aprile 2014. Con ventidue anni. Caricias y leones, ha detto, é un opera fatta fra i suoi anni d' adolescenza e perciò, ha tante cose comune nella psicologia dei giovanotti. Una strada verso la maturità.

Finalmente Marc, ha presentato Banderablanca. Il suo nuovo romanzo publicatto appena qualche settimane fa. Banderablanca é un piccolo libro che racconta dei viaggi al secolo diciottesimo fatti d' un giovane chiamato Santiago. Pirati, soldati, uomini cattivi e tante cose possiamo trovare in quel libro in cui Santiago navigerà verso la libertà. Il principale senso del romanzo.

18:30

Josep Dionís Martínez, chi ha lavorato come professore ed ha studiato tanto su Sagunto, ha parlato sul suo lavoro a la comarca di Morvedre.

Adesso é pensionato, nonostante ancora lavora apassionatamente ai libri. Insieme a un compagno fanno la traduzione al italiano del' opera di Vicent Andrés Estellés ed, alla scuola, abbiamo avuto il piacere di ascoltarlo.

19:00

Poi, alle sete sera, si ha fatto la consegna dei premi ai microrelati nelle diverse lingue.

19:30

Finalmente, José Manuel Pedrós, scrittore di "El Código de María Magdalena" ha fatto la sua esposizione in cui ha parlato dei personaggi biblici que partecipano nel suo romanzo.

Pedrós, ha fatto un vero lavoro e uno studio d' investigazione sui personaggi di Gesù e María di Magdala. Ci vogliono fino a tre anni per finire il libro che non solo rappresenta una corsa d' emozione, ma anche conoscenza della storia.

Ximo, representante de Pedrós. Marc Caballer, escritor novel. Claudia Gómez Ribera, fotógrafa. Jose Manuel Pedrós, escritor.

Marc Caballer Galcerá

LA MAR DE TEXTOS

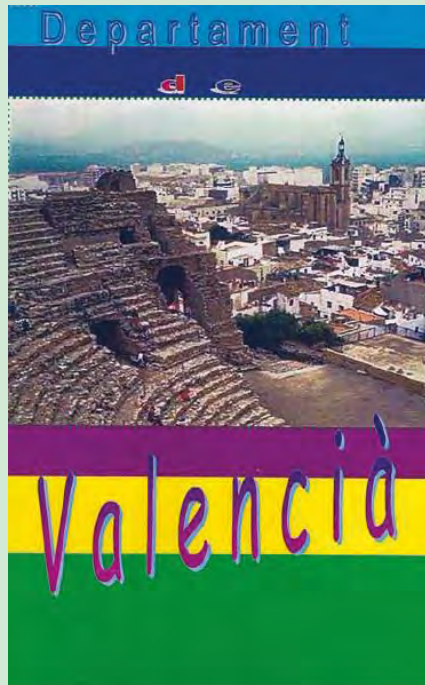
PRÒLEG

Si llegiu aquest llibre amb deteniment us adonareu que el contingut no constitueix només un espill del passat de l'alumnat, sinó també una acció en forma d'unes experiències que no han servit únicament per aprendre llengua: tot allò que ens anirem trobant es fa ressò tant de les diferents tradicions del poble valencià com del bagatge cultural que l'alumnat ha anat acumulant; i ens posarà en joc una mena de procediments mitjançant els quals serem capaços d'accedir a la significació de l'experiència humana. La interacció entre les creacions literàries (apartat de contes), les fotografies (records importants per a l'alumnat i que romandran per a la posteritat) i les poesies de Vicent A. Estellés i Marc Granell, per exemple, esdevenen un material que acaba relacionant-se amb la naturalesa de la identitat de l'alumnat que ha participat en l'elaboració del llibre. Així, alguns aspectes que hi apareixen, com la naturalesa intertextual de les experiències del passat, les implicacions en l'escriptura dels contes que ells mateixos han redactat o l'esforç esmerçat en la creació d'un cartell per a les falles o El Dia del Llibre, apelen a la memòria i, alhora, acaben també esperant

Tal com la lectura del llibre anirà avançant, comprovarem que tot el material que s'hi recull deixa de ser un document, un repertori del passat; així, quan haurem tancat la darrera pàgina, ens farà l'efecte que tot allò que hem llegit s'ha convertit en petits artefactes significatius que presenten situacions quotidianes i, el que és més satisfactori encara, en una nova finestra de la nostra vida.

Marc Pallarès Piquer,
juny de l'any 2013.

Marc Pallarès va néixer a Barcelona, en 1977. És Llicenciat en Filologia Catalana i Comunicació Audiovisual, ha treballat a l'EOI de Castelló. i ara compagina les classes a la Universitat Jaume I amb les classes de llengua a l'institut. Ha guanyat diversos premis. Cal destacar el Premi Fiter i Rossel d'Andorra en 2008, amb *Ulls Verds*, la seua primera novel·la. I el Premi Llorenç Villalonga (Premi Ciutat de Palma) en 2012, amb *Sí, podem?*. A més, l'any passat va escriure el pròleg del llibre *La Mar de Textos*, un llibre fet per tot l'alumnat de valencià, amb la coordinació i el suport del departament de valencià i publicat per Bubok.

Un poble que oblida el seu idioma, és un poble en el trànsit de la mort. El món s'empobreix cada vegada que desapareix una cultura. L'extermi d'una llengua, d'una cultura i d'un poble, són una sola i mateixa cosa.

“La llengua dels valencians”
Manuel Sanchis Guarner

“Si llegiu aquest llibre amb deteniment us adonareu que el contingut no constitueix només un espill del passat de l'alumnat, sinó també una acció en forma d'unes experiències que no han servit únicament per aprendre llengua.”

Marc Pallarès

La Mar de Textos ha estat fet amb la col·laboració i la il·lustració de tot l'alumnat de Valencià de l'Escola Oficial d'Idiomes de Sagunt al llarg del curs 2012 -2013. Ha estat un repte molt important per al Departament de Valencià. I ha pagat la pena.

BASEBALL À VALENCIA

Beaucoup de gens ne savent peut être pas qu'à la Communauté Valencienne on exerce un sport aussi étrange que le baseball. Mais oui, non seulement il y a des équipes masculines, aussi une variante appelé Softbol, qui est pratiquée par les femmes. Là aussi mais une Fédération et une Ligue Nationale. Et pour plus d'étonnement, nos jeunes, de l'équipe Antorcha Club de Softbol on été championnes d'Espagne, grâce à quoi les autorités locales décidèrent de construire le terrain actuel dans l'ancien lit du fleuve Turia, près du pont de Serrans.

Tout a commencé quand la VI Flotte Américaine était encore ancré près du port du Valencia, quand les marines on fait leurs manœuvres en Méditerranée. Pour la distraction des soldats, ont été organisées activités comme des visites aux écoles où ils ont expliqué sport à des élèves, et aussi ils ont fait des expositions et après les marines on offert des matériaux et des équipements sportifs.

Peu à peu petites ligue se sont formées entre les marines et les équipes des élèves.

À cette époque-là, il y avait un homme appelé Paco Grau, avec beaucoup d'enthousiasme et qui aimait les sports, qui a décidé de ramasser ce sympathique mouvement et d'ici est née ce qui plus tard serait la Fédération de Baseball et Softball de Valencia, qui arriverait à avoir plus de 500 fédérés.

Il faudrait de nombreuses années pour jouer dans un terrain en conditions et avoir des douches et changer. Pendant longtemps, nous retournions à la maison pleins de se poussière et se sueur, et nous avons joué sur un sol pierreux, sans backstop, (réseau), sans terrasses... rien.

Pour jouer la Ligue Nationale, dans un temps, nous avions des sponsors et nous pouvions voyager en bus, mais avant, nous voyagions avec notre propre voiture faisant une caravane à la cité où se faisait le match. Et pour renouveler le matériel, tout le monde devait vendre de la loterie.

Moi, il y a longtemps déjà que j'ai abandonné ce sport, mais 5 membre de ma famille sont encore en active ; deux sont entraîneurs et trois joueurs. Ma petite sœur elle aussi est à la retraite sportive maintenant, mais elle a été une magnifique pitcher de notre équipe.

En ce moment, j'ai un neveu aux USA, où il a été choisi par un recruteur ou éclairer, qui aime sa manière de lancer.

Qui sait ! Nous commencé à payer pour jouer, mais or, peut être c'est votre travail !!!

BASEBALL PHOTOS

INFORMACIÓN SOBRE LA ONG DU.SO (Dulces Sonrisas Sin Fronteras)

De la mano de una de sus voluntarias y estudiante de esta escuela

Un día, en diciembre, dos amigas, Bea y Rosa, se encontraron por casualidad en un café en el Puerto de Sagunto (Valencia). Fue una agradable sorpresa, porque estas dos buenas amigas no se habían visto desde el abril anterior. Mientras compartían los cafés, fueron poniéndose al día sobre lo que últimamente habían hecho con sus vidas. Hablaron especialmente sobre el pasado verano. Verán:

BEA: ¿Qué has hecho este verano? Estoy segura de que me sorprenderás con algo interesante, porque donde quiera que estés, siempre habrá una aventura.

Bien, la verdad es que no sé por dónde empezar. En fin; allá voy.

Este verano me fui a Etiopía, concretamente a Gimbi, al este de Etiopía. Sencillamente, fui porque conocí a una joven y estupenda chica que fundó, hace 6 años, una ONG que se llama DU.SO (Dulces Sonrisas Sin Fronteras). Desde entonces, cada año viaja allí para trabajar con los niños sin techo. Me sentí muy interesada por la idea y rápidamente tomé una decisión: ¡Iría ese verano con ella!

La verdad es que toda mi vida he querido trabajar por África, el Continente Olvidado, y, especialmente, por Etiopía, uno de los países más pobres del mundo.

BEA: ¡Anda! ¿Y por qué se llama “Dulces Sonrisas Sin Fronteras”?

Este nombre se debe a esos jóvenes soñadores que fundaron un día DU.SO. Ellos pensaron que la primera y más importante tarea era luchar para conseguir que esos niños tuvieran acceso a una educación y, al mismo tiempo, proporcionarles una comida diaria durante el periodo escolar. La mayoría de los niños tiene que caminar muchos kilómetros cada día para ir a la escuela. ¡Pero ellos lo están deseando!

DU.SO no está interesada en credos políticos ni religiosos, sexo o raza. Además, esta ONG pretende alentar el apoyo entre las personas y las naciones. DU.SO ha trabajado en lugares que han sufrido catástrofes, y defiende y promociona la paz y la concordia. Al mismo tiempo, está trabajando por incrementar el voluntariado, y por conseguir socios activos que colaboren con esta idea permanentemente. La gente de DU.SO se encarga, personalmente, de llevar todo lo que consiguen, ropa, medicinas, dinero... hasta los afectados. Hay que decir que estas personas pagan el viaje de su propio bolsillo, para que los niños de Gimbi reciban enteramente el dinero y los bienes que la buena gente dona, bien esporádicamente, bien mediante conciertos, apadrinamientos, etc.

BEA: ¿Y cuánto hay que pagar para ayudar a cada niño?

Con sólo 20 € al mes el niño podrá ir a la escuela y estar alimentado. ¿Te das cuenta? Son sólo 240 € al año, una cantidad insignificante que no da para mucho; por ejemplo, para comprar cigarrillos.

BEA: ¡Estoy segura! Si estuviera interesada en contactar con DU.SO, ¿dónde podría dirigirme, o a quién?

Sólo necesitas entrar en Google y escribir DU.SO. Inmediatamente encontrarás toda la información necesaria o, si lo prefieres, también puedes contactar a través de mí, directamente.

BEA: ¿Y cómo fue tu experiencia? ¿Fue como te esperabas?

¡En absoluto! La realidad es mucho más dura de lo que hayas podido imaginar. Etiópes de grandes y soñadores ojos, de preciosa sonrisa, generosos a pesar de sus privaciones, ya que la mayoría sólo disponen de su voluntad y sus manos... Un país en el que aproximadamente el 50% de la población es portadora del VIH, un lugar en el que alrededor del 40% de los recién nacidos sufren Poliomielitis y donde la esperanza de vida no supera los 45 años...

En Gimbi, los niños son abandonados por sus propios padres, que no pueden alimentarlos, mientras que las niñas permanecen en casa porque son las encargadas de transportar leña y agua sobre sus espaldas, caminando kilómetros y kilómetros, para venderlos posteriormente en la ciudad. Cuando yo fui este verano pasado, pude observar a muchas jóvenes y mujeres de cierta edad, con las clavículas rotas y cuyos huesos se habían soldado por sí solos, produciéndoles enormes dolorosos abultamientos.

BEA: ¿Y cuál ha sido tu evaluación sobre este viaje? ¿Volverías allí otra vez?

¡Ah! Yo ya estoy atrapada por estas generosas y amigables gentes, me sentía como ellos. Un día, en la capital, en Abdis Abeba, no en Gimbi, vimos a unos turistas de raza blanca y exclamamos: “¡Mira, son blancos!”

Y, por supuesto, volveré siempre que me sea posible. Ahora mismo estamos queriendo organizar un viaje para las próximas Pascuas.

Además, yo, personalmente, y desde ahora mismo, os invito, queridos lectores, a compartir esta gratificante experiencia.

BEA: ¿Y cómo te sientes después de esto?

¡Oh! ¡Allí recargué las pilas y lo cierto es que me siento llena de energía!

¿TE GUSTARÍA UNIRTE A NOSOTROS?

INFORMACIÓ SOBRE L'ONG DU.SO (Dolços somriures sense fronteres)

'De la mà d'una de les seues voluntàries i estudiant d'aquesta escola'

Un dia de desembre, dos amigues, Bea i Rosa es trobaren per casualitat en un caf , al Port de Sagunt (València). Fou una agradable sorpresa, ja que no s'hi havien trobat des de l'abril. Mentre compartien els caf s, es van posar al dia de tot allò que estaven fent amb les seues vides. Parlaren concretament de l'estiu passat. Veureu:

BEA: Qu  has fet estes vacances d'estiu? Estic segura que em sorprendr s amb alguna cosa interessant, perquè on est s, sempre succeix alguna aventura especial.

Bé, la veritat, no s  ben bé per on començar. Per , all  vaig:

Este estiu vaig anar a Etiòpia, concretament a Gimbi, a l'est d'Etiòpia, perquè vaig conèixer una jove que va fundar, fa 6 anys, una ONG que es diu DU.SO (dolços somriures sense fronteres). Aleshores, cada any viatja all  per treballar amb xiquets sense sostre. Em va semblar una tasca molt interessant, i ràpidament vaig prendre una decisió: aniria aquest estiu amb ella!. La veritat, tota la meua vida he volgut treballar a Africà, el continent oblidat i, especialment, a Etiòpia, un dels països més pobres del món.

BEA: Podries explicar-me per què aquesta ONG es diu «dolços somriures sense fronteres»?
Per descomptat, amb molt de gust! Aquest nom es deu a eixos joves somiadors que fundaren, un dia, DU.SO. Ells pensaren que la primera tasca i la més important era lluitar per aconseguir que estos xiquets tingueren accés a una educació i, al mateix temps, proporcionar-los un menjar diari durant el període escolar. La majoria dels xiquets han de caminar molts quilòmetres cada dia per anar a escola, encara que ells ho estan desitjant!

DU.SO no s'interessa per les creences polítiques ni religioses, sexe o raça. A més, esta ONG pretén fomentar el suport entre les persones i les nacions. DU.SO ha cooperat en llocs on s'han sofert cat strofes. A més a més, defensa la pau i la concòrdia. També treballa per augmentar el voluntariat i aconseguir socis actius que col·laboren permanentment. La gent de DU.SO s'encarrega personalment de fer arribar tot el que aconsegueixen (roba, medicaments, diners, etc) fins als afectats. Cal dir, que estes persones es paguen el viatge de la seua butxaca. Per aix , els xiquets de Gimbi reben els diners i els béns que la bona gent d na , bé esporàdicament, o amb concerts i apadrinaments.

BEA: Pots dir-me la quantitat que es paga per ajudar cada xiquet?

Per descomptat! Amb només 20  al mes, el xiquet podr  anar a escola i estar alimentat. Te n'adones? Són només 240  a l'any, una quantitat insignificant per a tu, però molt important per a ells.

BEA: N'estic segura! Si estiguera interessada a contactar amb DU.SO on i aqui podria adreçar-me?

Únicament has d'entrar a Google i escrius DU.SO i, ràpidament, rebràs tota la informació necessària. O si ho prefereixes, pots contactar amb mi directament.

BEA: Com va ser la teva experiència? Va ser com esperaves?

De cap manera! La realitat és molt pitjor del que hagués pogut imaginar: eti ps, d'ulls grans i somiadors, de preciós somriure. I generosos, malgrat les seues mancances, ja que la majoria només disposen de la seua voluntat i les seues mans. Un país on aproximadament el 50% de la població és portadora del VIH, un lloc, on al voltant del 40% dels nadons sofreixen poliomièlitis i on l'esperança de vida no supera els 45 anys.

A Gimbi, els xiquets són abandonats pels seus pares, estos ho fan perquè no poden alimentar-los. Mentre, les xiquetes romanen a casa, perquè són les encarregades de portar llenya i aigua damunt de les seues espatles, i caminen quilòmetres i quilòmetres per a vendre-ho a la ciutat. Quan hi vaig anar aquest estiu passat, hi vaig poder observar moltes joves i dones majors amb les clavícules trencades, i on els ossos s'havien soldat per si mateixos i els havien produït enormes i dolorosos bonys.

BEA: Quina avaluació tens d'aquest viatge? Hi tornaries un altra vegada?

Ah! Jo ja estic atrapada per estes generoses i amigables persones, ja sóc com una d'elles. Un dia, a la capital, a Abdis Abeba, no a Gimbi, vam veure uns turistes de raça blanca, i exclam rem: «Mira, són blancs!».

Per descomptat, hi tornar  sempre que puga. Ara mateix estem organitzant un viatge per a les properes Pasqu es.

Personalment, i des d'ara mateix, us convida, benivolguts lectors i lectores, a compartir esta experiència tan gratificant.

BEA: I com et sents després d'a  ?

Oh!. All  vaig recarregar les piles, i la veritat, em sent plena d'energia!

T'AGRADARIA UNIR-TE A NOSALTRES?

Die NGO DU.SO

(Süße Lächeln ohne Grenzen)

Von einer DU.SO-Freiwilligen und Kursteilnehmerin an dieser Sprachschule

An einem Dezembertag begegneten sich Bea und Rosa in einem Café in Puerto de Sagunto bei Valencia. Das zufällige Wiedersehen —das erste seit April— erfreute die beiden Freundinnen sehr. Bei einer Tasse Kaffee plauderten sie über die Neuigkeiten der letzten Monate. Schwerpunkt Sommerferien. Sehen Sie:

BEA: Was hast du denn eigentlich in den Sommerferien getan? So wie ich dich kenne, wirst du bestimmt viel Interessantes erzählen, denn dort, wo du bist, ist immer etwas los.

Diesmal ist es nicht anders. Wo soll ich anfangen? Pass auf: Ich bin befreundet mit einer jungen, sehr sympathischen Frau, die vor 6 Jahren eine Hilfsorganisation namens „DU.SO“ (Süße Lächeln ohne Grenzen) gegründet hat. Sie fliegt jedes Jahr nach Gimbi, im Süden von Äthiopien, um obdachlosen Kindern zu helfen. Das Projekt fand ich so interessant, dass ich letzten Sommer die Entscheidung getroffen habe, mit dieser Frau nach Äthiopien zu gehen. Eigentlich hatte ich immer den Wunsch gehabt, in Afrika, dem vergessenen Kontinent, zu arbeiten. Und Äthiopien war dabei ganz oben auf der Liste, weil die Menschen dort einfach nichts haben.

BEA: Wow! Und warum heißt die Organisation „Süße Lächeln ohne Grenzen“?

Die Gründer sind auf den Namen gekommen. Das oberste Ziel dieser jungen Menschen war, Kindern in Äthiopien den Zugang zur Schulbildung zu ermöglichen und während der Unterrichtsperiode täglich eine warme Mahlzeit zu geben. Die meisten Kinder müssen jeden Tag viele Kilometer zur Schule laufen, aber sie sind so heiß darauf, in die Schule zu gehen!

DU.SO bekennt sich weder politisch noch religiös und behandelt Männer wie Frauen, Weiße wie Schwarze gleich. Ein weiteres Ziel von DU.SO ist es, Menschen und Ländern dazu anzuregen, sich gegenseitig zu helfen. DU.SO hat mittlerweile in mehreren Katastrophen- und Kriegsgebieten gearbeitet und fördert den Frieden und das Verständnis zwischen den Völkern. Zum Schluss soll die Anzahl von Freiwilligen und Partnern erhöht werden. Denn bei DU.SO sind es die Mitglieder selbst, die ihre Flugtickets nach Äthiopien bezahlen und der betroffenen Bevölkerung Kleidung, Medikamente, Geld usw. zukommen lassen, die sie selbst durch Spenden, Konzerte, Patenschaften und Ähnliches zusammenbringen.

BEA: Wie viel muss man zahlen, um jedem Kind zu helfen?

Mit nur 20 Euro im Monat kann ein Kind in die Schule gehen und täglich eine warme Mahlzeit zu sich nehmen. Das sind doch nur 240 Euro im Jahr! Viele geben allein fürs Rauchen viel mehr Geld aus!

BEA: Das kannst du laut sagen! Und an wen soll ich mich wenden, wenn ich Mitglied von DU.SO werden möchte?

Google einfach nach DU.SO, dort sind alle Informationen, die du brauchst. Du kannst die Organisation aber auch direkt über mich kontaktieren.

BEA: Sag mal, wie war denn deine Erfahrung in Äthiopien? Hattest du es dir so vorgestellt?

Ganz und gar nicht! Die Wirklichkeit ist viel härter als jede Vorstellung. Äthiopier haben große träumerische Augen und ein wunderschönes Lächeln, sind großzügig, obwohl sie fast nur das besitzen, was sie mit ihrem Willen und ihren Händen erlangen können... In Äthiopien ist knapp 50% der Bevölkerung HIV-infiziert, rund 40% der Kleinkinder leidet an Kinderlähmung und die durchschnittliche Lebenserwartung beträgt nicht mehr als 45 Jahre...

In Gimbi werden Jungen oft von ihren leiblichen Eltern ausgesetzt, weil das Essen fehlt. Mädchen dagegen bleiben oft bei den Eltern, weil sie nützliche Arbeit verrichten können. Sie tragen Brennholz und Wasser auf dem Rücken über Kilometer bis in die Stadt, wo sie dann alles verkaufen. Letzen Sommer konnte ich während meines Aufenthalts in Äthiopien viele junge und reife Frauen sehen, deren Schlüsselbeine aufgrund der Überlastung gebrochen und von selbst wieder geheilt waren. Das verursachte große Geschwülste, die ihnen furchtbar wehtun.

BEA: Und wie beurteilst du deine Reise? Hast du vor, wieder dort hinzugehen?

Ach! Ich fühle mich so, als würde ich schon diesem großzügigen, freundlichen Volk angehören. Als wäre ich einer von ihnen. Eines Tages waren wir in der Hauptstadt Addis Abeba und, als wir weiße Touristen sahen, riefen wir: „Schaut mal, da sind Weiße!“

Natürlich werde ich immer wieder dort hingehen, wann ich kann. Ostern soll es wieder nach Gimbi gehen.

Und Sie, liebe Leserin, lieber Leser, sind herzlich eingeladen, dieses bereichernde Erlebnis mit uns zu teilen.

BEA: Wie fühlst du dich denn jetzt nach der Reise?

Nun, dort habe ich aufgetankt und jetzt bin ich voller Energie!

MÖCHTEST DU UNS UNTERSTÜTZEN?

Informazioni sulla ONG DU.SO (Dolci Sorrisi Senza Frontiere)

Dalla mano di una delle sue volontarie e studentessa di questa scuola

Un giorno, a dicembre, due amiche, Bea e Rosa, si sono trovate casualmente in un caffè di Porto Sagunto. È stata una bella sorpresa, poiché queste due buone amiche non si vedevano dallo scorso aprile. Intanto dividevano i caffè, sono state aggiornate su quello che hanno fatto con la loro vita ultimamente. Hanno parlato specialmente sulla scorsa estate. Sentite:

Bene! Com'è andata l'estate?

: ROSA

BEA: Sono rimasta a casa. Ma raccontami del tuo viaggio.

Va bene, ma non so da dove cominciare. Quest'estate sono stata a Etiopia, concretamente a Gimbi, all'est del paese. Ci sono andata perché ho conosciuto una giovane che ha fondato sei anni fa una ONG chiamata DU.SO (Dulces Sonrisas Sin Frontera). Da quel momento, ogni anno viaggia lì per lavorare con i bambini senza tetto. Mi sono sentita molto attratta dall'idea e velocemente ho preso una decisione: Vorrei andare quest'estate con lei!

: ROSA

La verità è che tutta la mia vita ho voluto lavorare in Africa, il continente dimenticato, e soprattutto in Etiopia, uno dei paesi più poveri del mondo.

BEA: Va bene! E perché si chiama "Dolci Sorrisi Senza Frontiere"?

Questo nome si deve a quei giovani sognatori che hanno fondato un giorno DU.SO. Hanno pensato che il primo e più importante compito era quello di lottare per aver accesso ad una educazione per i bambini e, allo stesso tempo, proporgergli un pranzo quotidiano durante l'anno scolastico. La maggior parte dei bambini devono camminare molti chilometri ogni giorno per andare a scuola. Ma ci vanno volentieri!

: ROSA

DU.SO non è interessata in politica o religione, sesso o etnia. Inoltre, questa ONG ha lo scopo di incoraggiare il sostegno tra le persone e le nazioni. DU.SO ha lavorato in posti che hanno sofferto disastri, e difende e promuove la pace e l'armonia. Nello stesso tempo, sta lavorando per aumentare il volontariato, e ottenere i soci attivi che collaborino con questa idea in modo permanente. La gente DU.SO si incarica, personalmente, di portare tutto ciò che ottengono, abbigliamento, medicine, denaro ... fino agli affettati. Mi piacerebbe sottolineare che queste persone pagano il viaggio con il suo denaro, e che il loro obiettivo è che i bambini di Gimbi ricevano interamente il denaro e i beni che le buone persone donano sporadicamente, attraverso concerti, sponsorizzazioni, ecc.

BEA: E quanto si paga per aiutare ogni bambino?

Soltanto 20 € al mese e il bambino potrà andare a scuola ed essere nutrito. Ti rendi conto? appena sono 240 euro all'anno, una quantità insignificante che non dà molto; per esempio, per comprare sigarette.

: ROSA

BEA: Sono sicura! Se fossi interessata a contattare con DU.SO, dov'è potrei rivolgermi, o a chi?

Basta con accedere a Google e scrivere DU.SO. Immediatamente troverai tutte le informazioni necessarie o, se preferisci, puoi contattare direttamente con me.

: ROSA

BEA: E come è stata la tua esperienza? Era quello che ti aspettavi?

Niente affatto! La realtà è molto più difficile di quanto tu abbia mai immaginato. Lì trovi grandi e sognatori occhi etiopi, di bel sorriso, generosi nonostante le loro difficoltà, dato che la maggior parte appena dispongono della loro volontà e le loro mani... Un paese che circa il 50% della popolazione è sieropositiva, un luogo dove circa il 40% dei neonati soffrono Poliomielite e dove l'aspettativa di vita non supera i 45 anni ...

: ROSA

A Gimbi, i bambini sono abbandonati dai loro genitori, che non possono alimentarli, mentre le ragazze restano a casa, perché sono responsabili del trasporto di legna e acqua sulla loro schiena, camminando chilometri e chilometri, per poi venderle nella città. Quando sono andata l'estate scorsa, ho visto molti giovani e donne con la clavicola rotta e con le loro ossa che si erano corrette da soli producendoli enormi ingrossamenti dolorosi.

BEA: E qual è stata la tua valutazione di questo viaggio? Ritornaresti di nuovo?

Ah! Sono intrappolata da queste persone generose e gentili, mi sentivo come loro. Un giorno nella capitale, Addis Abeba, non a Gimbi, abbiamo visto alcuni turisti bianchi ed abbiamo esclamato, "Guarda, sono bianchi!".

: ROSA

E, naturalmente, ritornerò sempre che mi sia possibile. In questo momento, stiamo programmando un viaggio per la prossima Pasqua.

Inoltre, io personalmente e da ora, vi invito cari lettori a condividere questa gratificante esperienza.

BEA: E come ti senti dopo di questo?

Oh! Lì ho ricaricato le batterie e innanzitutto mi sento piena di energia!

: ROSA

TI PIACEREBBE UNIRTI A NOI?

Maite Alonso Sánchez
Helena Sanz Esteve
Insegnante di italiano

INFORMATION ABOUT THE NGO DU.SO (Sweet smiles without borders)

'From one of its volunteers and a student at this school of languages'

One day in December, two friends, Bea and Rosa, met by chance in a café in Puerto de Sagunto. They felt very happy because they hadn't seen each other since April. So they decided to have a coffee and get updated. It happened like this:

BEA: What did you do last summer? I'm sure you did something interesting, because wherever you are there will always be adventure

Well, I don't know very well where to start. Anyway, there we go! Last summer I travelled to Ethiopia and I spent my time in Gimbi, a town in the West of the country, in Africa. I met a young woman who had founded an NGO called DU.SO (dulces sonrisas sin fronteras). She has been working there for six years to help homeless children. I felt very interested in that idea. I made a decision: I'll go to Gimbi with her! I have always wanted to work in Africa, the forgotten continent! Especially in Ethiopia, one of the poorest countries in the World.

BEA: Could you explain why this NGO is called "dulces sonrisas sin fronteras"?
With pleasure! The name is due to these young-dreamer people who founded DU.SO. They thought that the first and most important task was to fight against children's problems, to assume education and at the same time, to provide them with one meal a day during the school year. Children have to walk a lot of miles every day to go to school. But they want to do it!

DU.SO is not interested in religion, politics, sex or races. Besides, this NGO wants to encourage the support between peoples and nations. DU.SO cooperates in places which have suffered catastrophes, it also defends and promotes peace and concord. In addition, the NGO has been working to increase volunteerism, active Partners who support this idea permanently. DU.SO people transport everything they get here and they pay for the trip with their own money. So Ethiopians receive entirely the money that the good people have donated to support children and adults.

BEA: How much is it to support a child?

Just 20 € a month is enough for a child to go to school and to be fed. You see, it's only 240 € a year, an amount that doesn't allow for much, e.g.: to buy cigarettes!

BEA: If I'm interested in getting in touch with DU.SO, where should I go or who should I call?

You just google DU.SO, and you'll quickly get all the information. Or, if you prefer, you can ask me!

BEA: How was your experience? Was it what you expected?

Not at all! Reality is harder than you can imagine. Ethiopians with big, dreamy eyes, a wonderful smile, generous in spite of their privations, just have good will and their hands. A country where life expectancy is about 45 years old, and approximately 50% of them are carriers of the HIV, a place where about 40% of newborn babies suffer poliomyelitis.

In Gimbi, male children are abandoned by their own parents who can't feed them, while female children stay at home, walking a lot of miles to carry wood and water which they sell in town.

Last summer when I was there, I could see some girls and women with broken clavicles whose bones had big bulges, children with goiter, young people with the most horrible elephantiasis that I've ever seen, etc.

BEA: Wow, that must be terrible! Well, what is your evaluation of that trip? Would you go back there?

If you go there, you will get touched by these generous and friendly Ethiopians! There I felt like them. Listen! One day, in Addis Abeba, the capital city, we saw some white tourists and I exclaimed "Look girls, they're white!"

When my friends realized what I had said, they began to laugh! Wow! Yes, I'll go back there whenever I can!

I invite you, Bea and dear readers, to share this rewarding experience!

BEA: Thank you, I'll think about it! How do you feel ?

I recharged my batteries there and I feel full of energy!

WOULD YOU LIKE TO JOIN US?

INFORMATION SUR L'ONG DU.SO (Dulces Sonrisas Sin Fronteras)

De la main d'une de ses bénévoles, qui est étudiant dans cette école

Un jour de décembre, deux amies, Bea et Rosa, se sont retrouvées par hasard dans un petit café du Port de Sagunto (Valencia). C'était une jolie surprise, puisque il y avait beaucoup de temps des qu'elles s'étaient vues. En prenant des cafés, elles se sont racontées toutes ses dernières nouvelles. Surtout, elles ont parlé des vacances d'été.

BEA: Qu'est-ce que tu as fait cet été ? Je suis sûre que tu me raconteras quelque chose d'intéressant. Avec toi, il y a toujours une aventure !

Je ne sais vraiment pas comment commencer... Enfin, allons-y ! Cet été, je suis allée en Éthiopie, concrètement à Gimbi, à l'est de ce pays. Je suis allée là bas parce que j'avais connu une superbe et jeune fille qui avait fondé, il y a 6 ans, une ONG appelé DU.SO (Dulces Sonrisas Sin Fronteras). Depuis ce jour là, elle voyage là bas pour travailler avec les enfants sans secours. J'ai trouvé très intéressant cette idée et immédiatement j'ai pris une décision : J'irai cet été avec elle !
Certainement, toute ma vie j'avais désiré d'aller travailler en Afrique, le Continent Oublié. Spécialement en Éthiopie, un des pays les plus pauvres du monde.

BEA: Alors... et pourquoi elle s'appelle « Dulces Sonrisas Sin Fronteras » ?

Ce nom a été choisi par les jeunes rêveurs qui ont fondé DU.SO. Ils ont pensé que la première et la plus importante chose à faire c'était de garantir que les enfants puissent accéder à l'éducation et, en même temps, qu'on puisse leur procurer au moins un repas par jour pendant l'année scolaire. La plus part des enfants ont besoin de marcher beaucoup de kilomètres chaque jour pour arriver à l'école, mais... Ils brûlent d'y aller !

DU.SO n'est pas intéressée par les idéologies politiques, de sexe ou de race. Par ailleurs, cette ONG essaye de promouvoir l'appui entre les hommes et entre les nations. DU.SO a déjà travaillé dans des lieux qui ont souffert des catastrophes, et elle défend et promeut la paix et la concorde. En même temps, elle est en train de travailler pour augmenter le nombre de bénévoles. Les gens de DU.SO s'occupaient, personnellement, de porter les médicaments, les vêtements, l'argent... jusqu'en Éthiopie. On doit ajouter que ces personnes paient le voyage avec leur propre argent pour que les enfants de Gimbi puissent recevoir le tout.

BEA: Et combien est-ce que nous avons besoin de payer pour aidé un enfant ?

C'est seulement 20 € par mois, et l'enfant pourrait aller à l'école et avoir de la nourriture. Vois-tu ? Avec seulement 240 € par an, un enfant sera sauvé. Ce n'est pas beaucoup, surtout si on pense à l'argent destiné au tabac par les fumeurs...

BEA: Bien sûr ! Et... si j'étais intéressée de contacter avec DU.SO... où est-ce que je pourrais aller ?

C'est très facile ! Tu as seulement besoin d'écrire « DU.SO » sur Google et tu trouveras toute l'information nécessaire. Ou tu peux parler directement avec moi, si tu le préfères.

BEA: Et comment a été ton expérience ? Est-ce que c'était comme tu pensais ?

Pas du tout ! La réalité est plus dure qu'on l'imagine. Des éthiopiens avec de grands et yeux rêveurs, avec de grands sourires et qui sont très généreux malgré leur pauvresse. On doit penser que c'est un pays où le 50 % de la population est porteuse du VIH, un lieu où presque le 40 % des nouveaux nés souffrent Poliomyélites, et où l'espérance de vie ne dépasse pas les 45 années...

À Gimbi, les fils sont abandonnés par leurs parents parce qu'ils ne peuvent pas les nourrir. Cependant, les filles restent chez eux parce que ce sont elles qui portent du bois et de l'eau sur leurs épaules. Elles ont besoin de marcher des kilomètres et des kilomètres pour les vendre au centre-ville. Quand j'étais là-bas, cet été, j'ai pu remarquer beaucoup de jeunes et de femmes avec des clavicules cassés et qui s'étaient soldées maladroitement. C'était la cause des bosses très douloureuses.

BEA: Et toi ? Quelle est l'évaluation de ton voyage ? Est-ce que tu retournerais là bas ?

Bien sûr ! Je suis déjà attrapée par ces gens généreux et amicaux. Je me sentais comme si j'étais une d'eux ! Un jour, dans le centre-ville, Abdis Abeba, nous nous sommes retrouvés avec des touristes blancs, et nous nous sommes exclamés : « Regarde, ils sont blancs ! »

Je retournerai, pourvu que j'aie une opportunité. Maintenant, nous sommes en train d'organiser un voyage pour les prochaines Pâques.

Personnellement, je vous invite, chers lecteurs, à partager cette expérience si gratifiante.

BEA: Et, comment est-ce que tu te sens maintenant ?

Merveilleusement bien ! J'ai chargé les batteries là-bas et je suis pleine d'énergie !

EST-CE QUE VOUS AIMERIEZ VOUS JOINDRE À NOUS ?

ETIOPÍA

Dulces Sonrisas Sin Fronteras

CELEBRACIÓN DÍA DEL LIBRO 14-15

Aquí tenéis una presentación de Angel Puente donde se han agrupado 121 de estos carteles para que los podáis ver y leer uno detrás de otro.

<http://issuu.com/angelpuente/docs/librosalacalle>

Por la tarde, en la biblioteca del centro pudimos disfrutar de la exposición que hicieron tres escritores de sus obras y también tuvo lugar la entrega de premios y lectura de los microrelatos ganadores.

Empezamos a las 18.00 con la exposición de Marc Caballer Galcerá que comenzó hablando de la autopublicación y las nuevas tecnologías que han abierto las puertas a escritores jóvenes como él. Después continuó hablando de sus dos novelas: 'Caricias y Leones' y 'Banderablanca'

A las 18.30 continuamos con Josep Dionís Martínez que nos habló de sus múltiples estudios relacionados con la cultura y la lengua de la comarca del Camp de Morvedre. Actualmente está trabajando en la traducción al italiano de la obra de Vicent Andrés Estellés.

A las 19.00 tuvo lugar la entrega de premios y lectura de los microrelatos ganadores del concurso.

Finalmente a las 19.30 José Manuel Pedrós nos habló de su novela: 'El código de Mª Magdalena' y de los tres años que ha dedicado a investigar sobre la vida de los personajes bíblicos de Jesús y María de Magdala, que protagonizan su novela.

Un año más la Escuela Oficial de Idiomas de Sagunto ha celebrado el día del libro.

Este curso adelantamos la fecha al 12 de marzo para evitar la coincidencia con los exámenes finales.

Se realizaron diversas actividades dentro del aula.

También se trasladó a los pasillos de la EOI una interesante iniciativa del Ministerio de Cultura y del Ayuntamiento de Madrid llamada 'Libros a la Calle' para tratar de despertar la curiosidad del alumnado por dichas lecturas.

Dicha iniciativa consistía en la edición de carteles con fragmentos de obras literarias y preciosas ilustraciones para colocar en los medios de transporte de la ciudad (especialmente en el metro) y cuyo objetivo era invitar a "seguir leyendo" la obra completa.

MERCADILLO DE INTERCAMBIO DE LIBROS

Del 10 al 17 de marzo 2015 hubo un mercadillo de intercambio de libros a la entrada de la EOI de Sagunto.

Todos los miembros de la comunidad educativa pudieron participar aportando un libro para cambiarlo por otro de su agrado.

La idea es el fomento de la lectura y también la co-operación entre el alumnado de la escuela.

CESTA DE NAVIDAD

Como ya viene siendo tradición este curso organizamos una cesta de Navidad que rellenamos con las donaciones de alumnos y personal del centro y cuyos beneficios, por decisión del Consejo Escolar, se destinaron al pago de la matrícula de alumnos necesitados.

El número agraciado que coincidía con las dos últimas cifras del sorteo de la ONCE del día 18 de diciembre fue el 89 y correspondió a la alumna Emi Ramírez. ¡Enhorabuena!

^a Edición Concurso 2 Microrrelatos

Por segundo año consecutivo la Escuela Oficial de Idiomas de Sagunto ha organizado un concurso de microrrelatos en los diferentes idiomas.

El 12 de marzo, con motivo de la celebración del Día del Libro, tuvo lugar la entrega de premios y la lectura de los microrrelatos ganadores.

A continuación puedes leer los microrrelatos ganadores 2015:

2015

Esther Álvarez Rico

Un amour pour toute la vie

Nivel 1

*Je te regarde et je me souviens quand nous nous sommes rencontrés.
Tu es la plus belle de les femmes, mon amie de cœur, mon amour.
Aujourd'hui je veux dire: merci pour ces 50 années ensemble.
Tu ne te souviens pas de moi, mais moi, je t'aime plus chaque jour.*

- Minerva Galindo

Francés

Ces Yeux Rouges

Nivel 3

*Courir. C'était l'unique chose à laquelle elle pouvait penser. Les branches des arbres se levaient, obscures, menaçantes, en essayant de l'attraper, et le vent gelé lui glaçait le sang. Elle se souvint, en frissonnant, de ces effroyables yeux rouges, trébucha et, avec un cri de terreur, se jeta dans l'abîme...
ur.*

- Beatriz Domínguez

Inglés

The threat

Nivel 1

*She was happy when she bought it. It was a big furniture, she put it next to the front door...
But some time after...she's afraid...she has to go out...
And when she get home...the door doesn't open...she can't enter...
Something very big is behind the door...*

- Mª Teresa Cerrato

Out of me

Nivel 2

*I didn't notice about my pain. I got up light and free. I'd been alone that night,
I'm sure. But, what about this breath I could hear? I stayed there, still.
After a while, I turned and saw someone lying in my bed.
Wow, it was me!
I'd done it!*

- Laura Miñarro

Bittersweet awake

Nivel 3

*I've woken up as if my concerns had been submerged in the nightmare I had last night. I feel free and light, but I don't know why my bed is so cold. What intrigues me is that piece of paper with a number hanging from my left foot.
Oh nooooo!*

- Francisco Caballero

Valenciano

Eternament

Nivel 3

Quan es miraven es transportaven a un viatge ple de records envel·lits pel temps i permanents als seus cors. Eren tants els records fabricats junts que una última mirada no bastava. Agafà la seua mà i deixant-se caure junt a ell va decidir seguir mirant els seus ulls eternament.

- María Lina Rodríguez

2014

1ª Edición Concurso Microrrelatos

A continuación puedes
leer los microrrelatos
ganadores del 2014 :

Italiano

Francés

SARÁ il destino

Nivel 2

Ogni giorno salgo nel treno. Penso: come sarebbe conoscere le persone accanto noi? Perché non riesco a parlare nessuno? Magari potrei innamorarme, magari il destino aspetta che parli con quella ragazza... Guardo i suoi occhi... che bella! Devo fare qualcosa!
—Come ti chiami?
—Sara —dice.
—Destino! —Penso—, anch'io sono Sara!

— Marc Caballer

Un rêve d'été

Nivel 1

Une soirée d'été, le ciel constellé, un restaurant et une femme devant moi. Un coup sûr. Sa peau bronzée, ses yeux couleur miel, ses lèvres rouges, ses jambes interminables et son dos tatoué avec une lettre chinoise. Sans prénom, elle m'embrasse et je me lève. Un rêve d'été.

- Xabier Jiménez Soto

Soyez heureux à nouveau

Nivel 1

*Je respire, je mange, j'étudie, je vis toujours. Mais, je me souviens de toi, tu me manques, je t'aime.
Je vous vois dans chaque regard, je te sens dans chaque caresse.
Je dois vous dire au revoir, mais nous allons bientôt être une seule personne, unique, belle, différente et spéciale.*

- Minerva Galindo

Una furba di tre cotte

Nivel 3

Quell'anno arrivò un'attraente studentessa. Proveniva d'una famiglia di contadini poveri. Non parlava molto, e come un orologio, tutti i giorni se ne andava sul far della sera alla presentazione d'un libro. Per che faceva questo? È semplice: aveva molta fame. La chiamavamo "la canapiera" perché mangiava i canapè del rinfresco.

— Josep Dionís Martínez

Notre crise

Nivel 2

Désormais, on agira comme si on était des acrobats, faisant des pirouettes magiques dans le but d'ajuster notre pauvre budget. En même temps, "les autres" s'amuseront adroitement à l'amphi sous une dense couche polluante en regardant l'oeuvre que nous ferons pour échapper à ce mauvais rêve,

- Roberto Renau

Andere Zeit zu leben

Nivel 1

Gestern habe ich meine Enkelin besucht. Wenn die Sonne scheint, haben wir im Garten gespielt. Das war Toll! Ich habe mich sehr glücklich gefühlt. Das Kind lachte mit den Puppen. Heute ist der Himmel bewölkt, es regnet. Deshalb bin ich traurig. Ich erinnere mich an Lily, meine kleine süße Blume.

— Rosa Gascón

Alemán

La tentation du renard

Nivel 3

Pense à ce que tu desires le plus. Quelque chose que tu ne réussiras jamais à atteindre, mais pour laquelle tu serais prêt à faire n'importe quoi. Maintenant, je te l'offre. Si tu acceptes...voici ton prix de vente. Ne t'en fais pas. Nous sommes tous achatables.

- Fátima Soriano

A bit of mystery

Inglés

Nivel 2

'Who murdered Scarlett?' asked my husband. The crime was bloody and violent, nobody heard or saw anything, but we will not rest until we find the murderer. Suddenly, a voice was heard, 'Mr. White was in the library, with the dagger'. Our daughter had won the game of Cluedo again.

- Eva Mª Canelles

La mia fissazione

Italiano

Nivel 1

*Sono nel parco sdraiato, sull'erba.
C'è una copia sdraiata vicino.
Lui mi ignora, lei mi sorride.
Faccio attenzione ai piedi, nudi, bianchi, soavi.
Sempre ho avuto fissazione per i piedi.
Vorrei baciarli, liccarli, però non posso avvicinarmi.
Le sua dita!!!!!!.....Uhhmm!!!!.....quell'odore!!!!!!.....
Alla fine soltanto cono un cane vagabondo.*

- Tana Ibáñez

Il volo del gabbiano

Nivel 2

*Papà, guarda quel gabbiano. Vola indietro. Il vento lo spinge e non riesce ad andare avanti.
Guarda che non lotta. Lascia agire il vento.
Ah! Adesso scende giù, sale, gira a sinistra...
Fa' attenzione, solo aspettava un vento favorevole. Ci vuole un po' di pazienza per scegliere il cammino adeguato.*

- Gema Nieto

Something about a dream

Nivel 2

*She wanted to be a cat, so she could eat and sleep the whole day.
She wanted to be a bird, so she could travel anywhere.
She wanted to be a fish, so she could explore the bottom of the ocean.
But what she wanted most was to be happy.*

- Ana Belén Carnote

Il distratto Calogero

Nivel 3

Il siciliano Calogero era uscito dal seminario di Trapani dopo una scorpaciata di messe e di preghiere. Dopo tre mesi di libertà, se ne andò con gli amici al cinema e senza rendersi conto fece una genuflessione nel bel mezzo quando passava da un lato all'altro della sala. Un'abitudine delatrice.

- Josep Dionís Martínez

Zwei Minuten später, und das Auto nicht...

Alemán

Nivel 1

-Harber, hast du jetzt Zeit? Ich habe etwas Wichtiges zu sagen.
*Nein, leider nicht. Ich muss jetzt arbeiten. Kannst du erwarten?
-Ja, sehr gut. Am Abend sehen wir.
Rebekka aufwachte. Die Zwillinge trauerten. Harber nie wird können
seine Kinder sehen. Eine Träne fiel. Dann ging sie mit ihren Kindern.

- Minerva Galindo

Die widerspiegelung der Wahrheit

Nivel 2

- Vorsicht auf der A8-, das war das letzte, was ich vor dem Unfall im
Radio hörte. Glücklicherweise ging es mir gut und ich kam endlich in
Neuschwanstein an.
- Und hier das Schlafzimmer des Königs,- sagte die Femdenführerin.
Und dann dieser Spiegel im Zimmer, in dem ich mich nicht widers-
piegelte...
Glücklicherweise ging es mir gut...other so glaube ich...

- Laura del Rey

Presó de vidre

Valenciano

Nivel 3

Aquesta llum abrasadora quasi no em permet veure passar la gent
davant de mi, impassible i curiosa, interessada i indiferent. Els
nassos encastats al vidre em recorden que el meu destí està a les
mans de qui pague per la meua llibertat. Tant de bo siga un vestit
amb sort!

- Sara Villanueva

El dia més important

Nivel 3

Corria en l'obscuritat. Era el dia més important de la seua vida i
arribava tard. Les hores passaven i ella tenia els peus pegats a
l'asfalt. No arribaria mai.
El rellotge la va fer despertar. Havia sigut un malson! Més tranquil.la,
es va girar mentres pensaba: 'només cinc minuts més'.

- Beatriz Domínguez

L'inspector mirà de nou l'arxiu de l'autòp-sia. La dona havia sigut assassinada al llarg de la nit de dijous. Sobre la taula del seu despatx es trobaven els informes de les persones més properes a ella: un soci, una amiga i un nuvi.

L'amiga es deia Clara i tenia la mateixa edat que la víctima. Havien estudiat juntes i es veien cada cap de setmana, però el semblant de la dona no reflectia la tristesa que l'inspector esperava trobar. Com si en lloc de sentir llàstima per la pèrdua de la seua amiga, sentira algun tipus d'alleugeriment.

-Està bé, senyora...

-No em diga senyora, per favor. Encara sóc jove... Preferisc que em diga Clara.

-Molt bé, Clara... Coneixia la víctima en profunditat?

-Ens coneixíem des de la nostra infantesa. Vam estudiar juntes, vam començar a treballar juntes... i passàvem juntes cada cap de setmana. L'inspector revisà les seues notes.

-Ha dit que “van començar a treballar juntes”? Però després ella es va associar amb...- tornà a mirar les seues notes.- Amb un tal Vicent. Per què? Clara desvià la mirada.

-Pot ser que tinga alguna cosa a veure amb el seu divorci i el fet que vosté en fóra la causa.

Ella no respongué. Però l'inspector descobrí una lluentor d'enveja en els ulls de la dona.

L'habitació de Vicent pareixia haver sigut desendregada deliberadament: damunt l'escriptori podien trobar-se samarretes de diferents colors al costat de llibres i CDs; hi havia embolcalls de menjars pertot arreu i, a la tauleta de nit, es veia un despertador d'agulles molt antic al costat d'una moderna ràdio digital.

L'inspector tornà al menjador, s'assegué en una cadira i esperà que el sospitós acabara de vestir-se.

-Quin dia és avui?- li preguntà Vicent mentre tractava de pentinar-se una mica els cabells amb els dits.

-Dilluns,- li respongué l'inspector amb una ganyota.- Massa festa el cap de setmana? -Vicent es limità a grunyir i s'assegué al costat del policia.

-La teua sòcia ha aparegut morta aquest matí. Creem que la van matar dijous a la nit.

-Que Laura és morta?- digué l'altre amb incredulitat. L'inspector no es deixà enganyar pel soci de la víctima. Havia conegut actors molt bons al llarg de la seua carrera.

-On era vosté dijous a la nit?

-Hi acabava d'arribar d'un viatge de negocis. Estava molt cansat i en arribar a casa em vaig ficar al llit i vaig dormir tota la nit; haurien de ser les set i mitja, més o menys. Divendres tenia una reunió molt important i havia d'alçar-me abans de les huit...

-Una reunió sense la seua sòcia? Té alguna cosa a veure amb el milers d'euros que han desaparegut del compte del seu negoci?

L'interpel·lat no respongué.

El nuvi rebé la notícia de la mort de Laura amb molta enteresa. Potser, massa.

Es tractava d'un home madur, més major que la víctima. L'inspector tingué la sospita que el seu major atractiu era la seua fortuna.

-Des de quan eren nuvis Laura i vosté?

-Des de feia uns 8 anys...

-8 anys i no havien parlat de matrimoni?- se sorprengué el policia.

-Doncs bé...- començà l'home.- Jo volia que ens casàrem, però mai pareixia ser el moment precís...

L'inspector el mirà amb comprensió: la seua veu denotava una profunda tristesa. De segur que la víctima continuava amb ell pels diners i tenia molts amants.

De nou en el seu despatx, l'inspector revisà les seues anotacions. Tots tenien motius per matar Laura, però només un ho havia fet. Qui? Llavors, l'inspector ho véu tot clar.

I TU? JA SAPS QUI ÉS L'ASSASSÍ O L'ASSASSINA?

L'assassí és el soci de la víctima. Digué que s'havia gitat al voltant de les set i mitja perquè havia d'alçar-se abans de les huit, i que havia dormit tota la nit. Però el seu despertador és molt antic, d'agulles. I un despertador tan antic l'hauria despertat només mitja hora després de gitar-se.

El siguiente mensaje cifrado ha llegado a la EOI de Sagunto, pero un problema con los ordenadores ha impedido traducirlo del todo. Por suerte, se han conseguido ciertos datos:

- El texto está escrito en castellano.*
- Cada dibujo corresponde a una única letra, aunque hay dibujos que se parecen mucho entre sí.*
- La palabra “motivos” aparece 3 veces.*
- La palabra más larga es “incommensurable”.*

Con ayuda de estas pistas... ¿te atreves a resolver el enigma?

- El siguiente mensaje cifrado ha llegado a la EOI de Sagunto, pero un problema con los ordenadores ha impedido traducirlo del todo. Por suerte, se han conseguido ciertos datos:*
- El texto está escrito en castellano.*
 - Cada dibujo corresponde a una única letra, aunque hay dibujos que se parecen mucho entre sí.*
 - La palabra “motivos” aparece 3 veces.*
 - La palabra más larga es “incommensurable”.*
- Con ayuda de estas pistas... ¿te atreves a resolver el enigma?*

El siguiente mensaje cifrado ha llegado a la EOI de Sagunto, pero un problema con los ordenadores ha impedido traducirlo del todo. Por suerte, se han conseguido ciertos datos:

- El texto está escrito en castellano.*
- Cada dibujo corresponde a una única letra, aunque hay dibujos que se parecen mucho entre sí.*
- La palabra “motivos” aparece 3 veces.*
- La palabra más larga es “incommensurable”.*

Con ayuda de estas pistas... ¿te atreves a resolver el enigma?

[illegible]

Leer un libro en versión original. Comunicar-
nos. Conocer otras culturas. He ahí los moti-
vos por los que estudiar otros idiomas resul-
ta tan interesante.

Los motivos por los que tantas personas
diferentes se reúnen cada día entre estas
paredes, rodeados de libros y apuntes.

Los motivos por los que comparten su
tiempo, su buen humor, su risa... Personas
tan diferentes... pero con algo en común:

un incommensurable deseo de aprender.

Leer un libro en versión original. Comunicar-
nos. Conocer otras culturas. He ahí los moti-
vos por los que estudiar otros idiomas resul-
ta tan interesante.

Los motivos por los que tantas personas
diferentes se reúnen cada día entre estas
paredes, rodeados de libros y apuntes.

Los motivos por los que comparten su
tiempo, su buen humor, su risa... Personas
tan diferentes... pero con algo en común:

un incommensurable deseo de aprender.

Leer un libro en versión original. Comunicar-
nos. Conocer otras culturas. He ahí los moti-
vos por los que estudiar otros idiomas resul-
ta tan interesante.

Los motivos por los que tantas personas
diferentes se reúnen cada día entre estas
paredes, rodeados de libros y apuntes.

Los motivos por los que comparten su
tiempo, su buen humor, su risa... Personas
tan diferentes... pero con algo en común:

un incommensurable deseo de aprender.

Leer un libro en versión original. Comunicar-
nos. Conocer otras culturas. He ahí los moti-
vos por los que estudiar otros idiomas resul-
ta tan interesante.

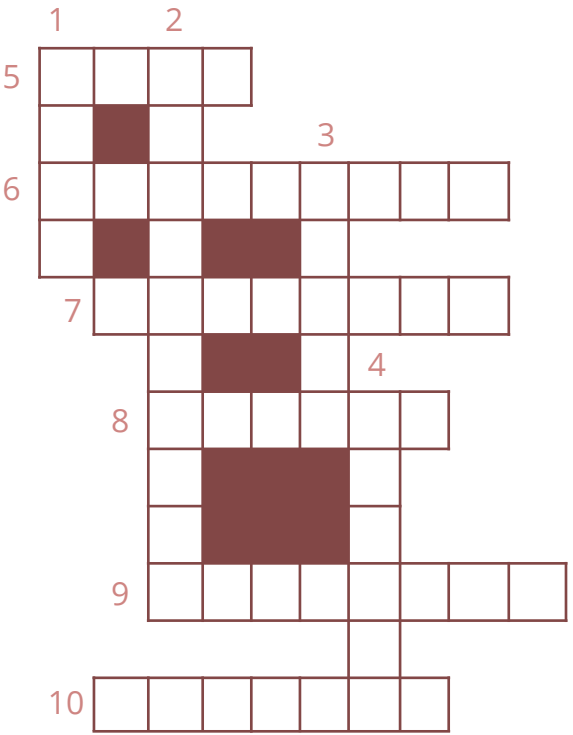
Los motivos por los que tantas personas
diferentes se reúnen cada día entre estas
paredes, rodeados de libros y apuntes.

Los motivos por los que comparten su
tiempo, su buen humor, su risa... Personas
tan diferentes... pero con algo en común:

un incommensurable deseo de aprender.

NOIONOS

MOTS CROISÉS

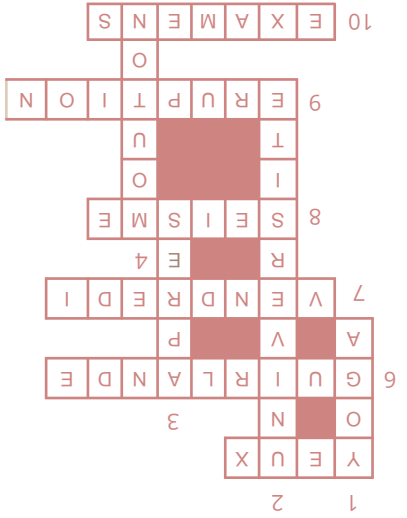

MOTS VERTICALS:

- 1.Quelques personnes le font pour se relaxer.
- 2.On y va pour faire des études supérieures.
- 3.On fait toutes les choses dans ce moment là.
- 4.Un animal à cornes.

MOTS HORIZONTALS :

- 5.Nous en avons deux dans le visage.
- 6.On l'utilise surtout pour décorer chez nous pendant les fêtes de Noël.
- 7.En arrivant ce jour, on rêve déjà à le week-end.
- 8.Tremblement de terre.
- 9.Quelques fois, dans l'été, on a l'impression d'être près d'une.
- 10.Nous les avons terreur.

WORDSEARCH

Find 10 words related to the pictures below. Words may appear horizontally, vertically, or diagonally, and they can be read forwards or backwards. Good luck!

D	R	A	G	O	N	P	A
X	E	R	T	X	Y	O	L
Y	T	E	N	N	I	S	L
A	S	E	G	K	N	T	I
E	N	W	Y	O	T	A	J
F	O	L	J	L	E	G	A
I	M	L	X	V	L	L	V
P	E	N	C	I	L	S	A
H	B	V	C	U	I	O	V
O	L	G	X	H	G	P	A
P	O	K	C	P	E	V	L
A	C	T	A	O	N	S	J
S	I	A	S	I	C	Q	S
W	F	C	G	Y	E	M	G
Y	R	O	T	S	I	H	V

Dragon, Monster, Tennis, Toy, Intelligence
Pencils, Chess, Witch, History, Cat

SOLUTION:

V	H	I	S	T	O	R	Y
G	M	E	Y	G	C	F	W
S	Q	S	I	A	S	I	A
J	S	N	O	A	C	T	A
L	E	P	C	P	O	K	P
A	H	G	X	H	G	O	L
V	O	I	C	U	B	V	H
A	S	L	I	C	E	N	P
V	L	L	V	X	L	M	I
A	G	E	L	J	L	O	F
J	A	T	O	W	N	E	N
I	T	N	K	G	E	S	A
L	S	I	N	N	E	T	Y
L	O	Y	X	T	R	E	X
A	P	N	O	G	A	D	R

BISCUIT D'ORANGE (avec la Thermomix)

Ingrédients pour 6 personnes :

- 250 grs. de sucre
- 1 orange entière avec la peau.
- 3 oeufs
- 100 grs. d'huile de tournesol ou 100 g. de beurre (à température ambiante)
- 1 yaourt naturel
- 250 grs. de farine
- 1 paq. de levure
- 1 pincée de sel

Après, mettez la farine, la levure et le sel et mélangez tout pendant 15 secondes vitesse 2 ½. Terminez de remuer avec la spatule.

Pour achever, graissez un moule de couronne ou de plum-cake avec du beurre et saupoudrez légèrement avec de la farine.

Versez tout dedans, saupoudrez la surface avec du sucre à grain pour former une croûte et mettez dans le four, préchauffé à 180°, pendant à peu près 30 minutes.

Vous devez démoulez et décorez à votre goût.

COCINANDO EN FRANCÉS

AMPARO BARRES CANELLES

ACTIVIDADES DE INGLÉS

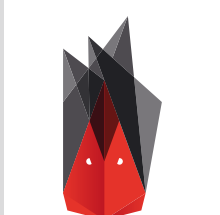
ACTIVIDADES DE ITALIANO

ACTIVIDADES VALENCIANO

FIN

HELLSCORN

¿Necesitas mejorar la imagen de la empresa?

CONTACTANOS EN

info@hellscorn.com
facebook.com/hellscorn

